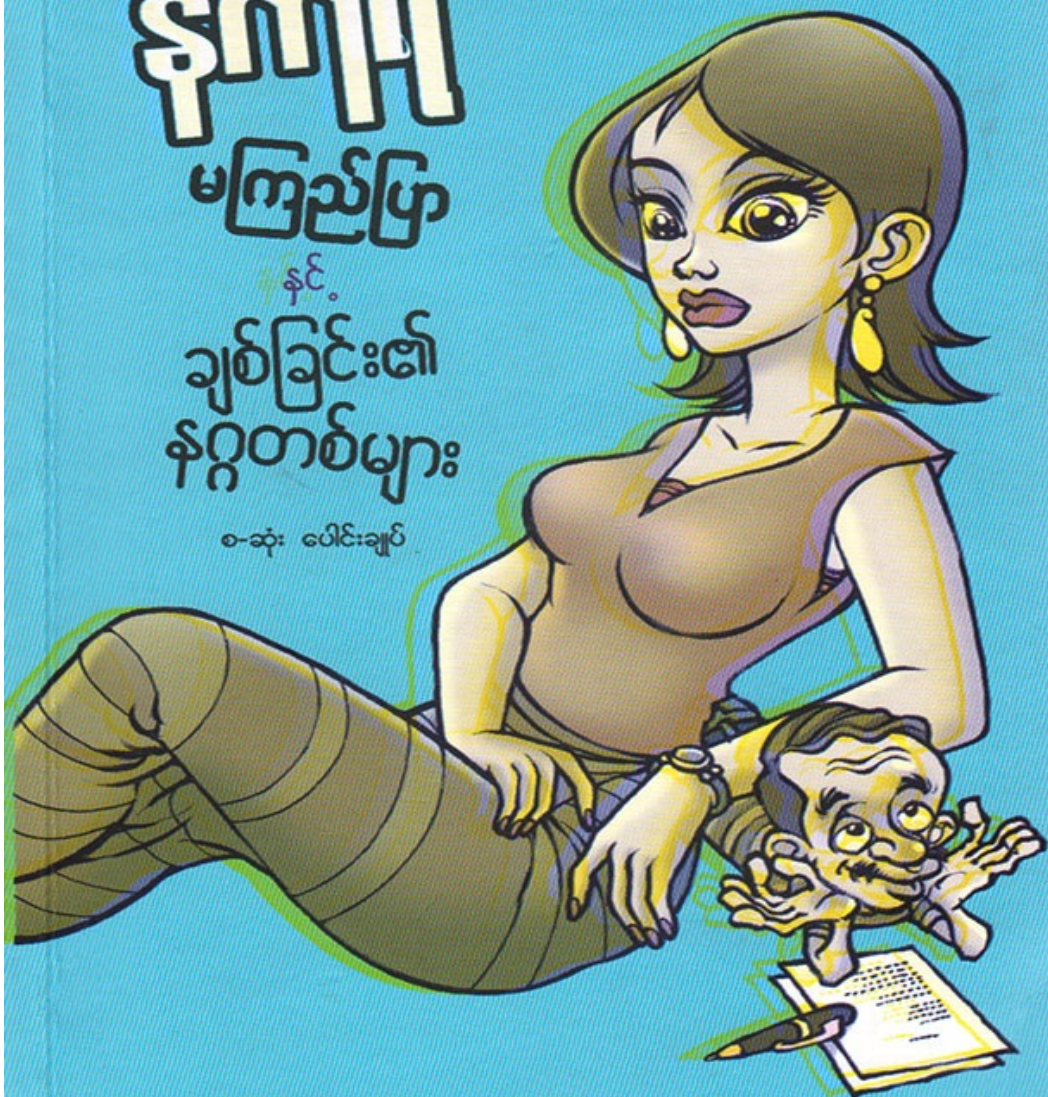

နီကီရဲ

မကြည်ဖြာ

နှင့်
ချစ်ခြင်း၏
နဂ္ဂတစ်များ

စ-ဆုံး ပေါင်းချုပ်

စာရေးသူ၏ အမှာစာ

ဝန်ခံခြင်း

တိတ်ဆိတ်တဲ့ညရဲ့ အမှောင်ထဲမှာ ...

ခံစားမှုကို စုပ်စုပ်နှစ်မြုပ်ထားပြီး ...

စိတ်ကူးတစ်လျှောက်လုံး စကားလုံးတွေ

ရှို့မီးလို လောင်ကျွမ်းရင်း ...

ကောင်းကင်က လမင်းထဲမှာ ခုန်နေတဲ့

အဝေးကြယ်လေးတစ်ပွင့် နှစ်ပွင့်ထဲမှာ ...

မြေပြင်ပေါ်ထိစပ်နေတဲ့ အမှောင်ထဲမှာ ...

သူ ... ရှိနေလိမ့်နိုးနဲ့ ရှာမိခဲ့မိတဲ့အခါ ...

ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ခဲ့ရဘဲ ...

နေရာအနှံ့ ကြိုရောက်နေနှင့်ကြတဲ့

ကိုယ့်စကားလုံးတွေကိုပဲ ကိုယ်ပြန်တွေ့ခဲ့ရတယ်။

အဲဒီ စကားလုံးတွေကိုပဲ အမြတ်တနိုး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်

စုခဲ့ရတဲ့ကာလတုန်းက ကျွန်တော်ဟာ (၃၃)လမ်းမှာ ဒီနေ့ခေတ်ရဲ့ နာမည်ကြီး

ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ၊ ကာတွန်းဆရာ၊ အယ်ဒီတာတွေနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ စကားပြောခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ စာပေ၊ ယုံကြည်မှု၊ အနုပညာ စတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပြောကြ ရင်းနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးတဲ့ အချစ်အကြောင်းတွေဆီ ထုံးစံအတိုင်း ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။

ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာတိုင်းဆီမှာ သိပ်ကို အချိုးအစားကျနပြီး ခမ်းနားမြင့်မြတ်တဲ့ အချစ် ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်တော့ အနည်းဆုံး ရှိနေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့ အချစ်အကြောင်းတွေကို နားထောင်ရတာ ဟာ အရောင်အသွေးလှပပြည့်စုံပြီး သိပ်ကိုအချိုးအစားကျနတဲ့ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ငေးကြည့်နေရသလိုပါပဲ။

တချို့ဆို ... ဖြူစင်တဲ့ အနစ်နာခံခြင်းတွေနဲ့ ကြေကွဲရင်နင့်စရာကောင်းလို့၊ တချို့ဆိုရင်လည်း အံ့ဩ ဖွယ် တွေ့ဆုံမှုတွေနဲ့ အသေးစိတ်အဖြစ်အပျက်တွေက အမှတ်တရနူးညံ့လို့၊ တချို့ကလည်း ယောကျ်ားကောင်း ပီသစွာ သစ္စာနဲ့ ကြေကွဲမှုကို သိမ်မွေ့စွာလဲလို့၊ ပေါင်းဆုံခဲ့ကြသူတွေဆိုရင်လည်း ရဲရင့်တဲ့ စွန့်စားမှုမှာ နားလည် မှုတွေ အပြန်အလှန် ထုံမွှမ်းလို့ပေါ့။

‘အချစ်ဦး’ ... ဆိုတာ မမေ့ကြကြေး ကတိပေးထားခဲ့ကြပေမဲ့ မမေ့နိုင်ကြတဲ့ အဖြစ်မျိုးမဟုတ်လား။ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ စာရေးဆရာဆိုတာ တွေးလိုက်တိုင်း ... ခံစားလိုက်တိုင်း ... ရှာဖွေလိုက်တိုင်းမှာ ရ ... ရလာတဲ့ ခံစားမှုအလှတရားသစ်တွေကို မမေ့နိုင်ကြတဲ့ သူတို့ရဲ့ အချစ်ဇာတ်လမ်းထဲ ထပ်ထည့်ပြီး ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ်တိုင်အလှဆုံး ... အမြင့်မြတ်ဆုံး ... အခမ်းနားဆုံးဖြစ်အောင် တန်ဆာဆင်နိုင်တဲ့သူတွေ ဖြစ်ကြဟန်တူပါရဲ့။ အဲဒါကြောင့် စွန့်လွှတ်ရရင်လည်း ကျေနပ်ခဲ့ကြ၊ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရင်လည်း တန်ဖိုးထားနိုင်ကြတာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့ဘဝ အချစ်အကြောင်း တွေဟာ အဘက်ဘက်က မြင့်မြတ်ခမ်းနားပြည့်စုံနေတာကိုတော့ ကျွန်တော် မငြင်းနိုင်ဘူး။

စကားပြောတယ်ဆိုတာ . . . ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ကြစမြဲ မဟုတ်လား။

နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော့်အလှည့်ဟာ ရောက်လာခဲ့တယ်။

ကျွန်တော့်ဆီမှာ သူတို့ထက် ခံစားမှု ပြင်းထန်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ အချစ်စိတ်ရှိနေခဲ့ပေမဲ့ . . . ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရတဲ့ အချစ်အကြောင်းက . . . သူတို့လို မဟုတ်ဘူး။

သူတို့ကြုံခဲ့သလို ခမ်းနားမြင့်မြတ်တဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်ဘူး။

ကျွန်တော်ညပေါင်းများစွာ ရှာ တွေ့ထားတဲ့ အလှတရားသစ်တွေ ဘယ်လောက်ထပ်ထည့်ထည့် ကဗျာ . . . အရပ်ငါးပေ . . . လွဲမှားမှု . . . ကံတရား . . . အနုပညာ . . . ကိုယ်အလေးချိန် ၆၂ပေါင် လက်မောင်းသေးသေးလေးတစ်စုံ . . . နဲ့ . . . ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံဟာ ကလေးဆွဲထားတဲ့ ပန်းချီကားလို ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်နေမှာပဲ။ လှပမြင့်မြတ်ခမ်းနား တဲ့ သူတို့ပန်းချီကားတွေအလယ်မှာ ကလေးပန်းချီကားလေးကို ဘယ်လိုထုတ် ချိတ်ဆွဲပြရဲမလဲ။

တန်ဖိုးအထားရဆုံး ခံစားချက်ကို ပြောပြတဲ့အခါ ဘယ်သူက ဝိုင်းရယ်တာ . . . လှောင်ပြောင်တာ ကို ခံချင်မှာလဲ . . .။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရင်နင့်ခဲ့ရတဲ့ အချစ်အကြောင်းကို ပြောပြတဲ့အခါ . . . ကျွန်တော် က အသနားခံချင်တာ . . .။ ကျွန်တော့်ဘက်ကနေ နားလည်ကိုယ်ချင်းစာ သွားစေချင်တာ . . . မင်းဟာ သိပ်ချစ်တတ်တဲ့ကောင်ပါလား . . . လို့ တအံ့တဩသိသွားစေချင်တာ ဒါပေမဲ့ . . .။

ပြောဖို့ကြိုးစားတိုင်း ကြုံခဲ့ရတဲ့ လွဲမှားမှု၊ မတော့မတည့်ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ နဂုတစ်တစ်ချပ်ဟာ နှလုံးသားထဲက ဝုန်းခနဲ ခုန်ထွက်လာပြီး အရှက်တရားကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပုတ်လေ့ရှိကြတယ်။ မပြောဘူး ။ ကျွန်တော်သိပ်တန်ဖိုးထားခဲ့ရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အားရပါးရ ရယ်သံတွေအောက်မှာ ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အထင်သေးမခံနိုင်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ . . .

ကျွန်တော့် အလှည့်ဟာ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

ဟန်သစ်အယ်ဒီတာချုပ် ကိုတင်ကိုအောင် . . . အောင်မြင်ရေးအယ်ဒီတာ ကိုသစ်ဆင်း၊ ဟန်သစ် အဖွဲ့ဝင် ကိုခင်ဇော်နဲ့ ကိုသန်းထိုက်တို့ရှေ့မှာ ကျွန်တော့်အလှည့်ဟာ ရောက်လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာ မရခဲ့ပါဘူး။ နားထောင်နေတဲ့သူတို့အားလုံး အားရပါးရရယ်နေကြလို့ ဘာမှဆက်ပြော လိုပမရဘဲ ပုံစံအမျိုးမျိုးနဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ သူတို့မျက်နှာတွေကိုငေးပြီး နောက်စကားကိုပြောဖို့ စောင့်ရတဲ့အချိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဝဋ်ဒုက္ခအကြီးမားဆုံး အချန်ပါပဲ။ တော်တော်လည်း ဝမ်းနည်းဖို့ ကောင်း တယ်။ ကျွန်တော်က ခံစားမှုကိုမြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းခဲ့ပေမဲ့ ကျွန်တော့် အယ်ဒီတာအဖွဲ့က အနုပညာကိုပဲ မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုတင်ကိုအောင်က အဲဒီ အကြောင်းတွေကိုရေးရင် ဟန်သစ်အမှတ် ၆၀ ပြည့် အထူးထုတ်မှာ ထည့် ပေးမယ်တဲ့။ ပထမဦးဆုံး အယ်ဒီတာက စာရေးဖို့ ဝတ္ထုအပ်ခဲ့တာ ခံရဖူးတာပါ။

ကျွန်တော်ဝမ်းသာသွားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ ဝမ်းသာမှု ဟာ ကြာကြာမခံပါဘူး . . .။ ကျွန်တော် ကြိုးစားတွေးပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ရေးလို့မရခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် တစ်သက်လုံး တန်ဖိုးထားခဲ့တဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို လူတွေရယ်ကြမှာ အရမ်းစိုးရိမ်ပြီး ရေးလို့မရဘူး။ ဘာကစပြီး ချရေးရမှန်းမသိဘူး။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ကိုတင်ကိုအောင်ထံမှာ လက်မြှောက်ရတယ် . . .။ ကျွန်တော် မရေးတတ်ဘူး . . . လို့။

ကိုတင်ကိုအောင်က “အေး . . . မောင်ညို (ကိုသစ်ဆင်း) ကတော့ အဲဒီ ညက ပြန်တော့ တခွံခွံနဲ့ စဉ်းစားပြီး ရယ်ရယ်နေတာပဲ ဘာစကားမှလည်းမပြောဘူး . . . မင်းရေးတတ်သလိုရေးပေါ့ကွ၊ မင်းထွက် သလောက်ရေး” လို့ အားပေးပါတယ်။ အဲဒီ အထိကို ကျွန်တော် ဘဝအချစ်အကြောင်းကို ဘာကစရေးရမှန်း မသိပါဘူး။ တစ်လုံးမှမရေးနိုင်ဘဲ မိုးလင်းခဲ့ရတာ လေးညပါ။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ကျွန်တော့်ရဲ့ အားနည်းချက်မှန်သမျှနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့အကြောင်းတွေကို

အမှန်အတိုင်းရေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး ... ကျွန်တော့်ဝတ္ထုရဲ့ အစပုဒ်ကို
ဆရာမောင်သစ်ဆင်းရဲ့ လေးသည်တော် ဝတ္ထုအစနဲ့ စဖွင့်ခဲ့ပါတယ်။

“ထိုနေ့သည် ... နေပူ၍ လေတိုက်ခတ်သော ကြာသပတေးနေ့
ဖြစ်လေသည် ...” တဲ့။

ကျွန်တော့်အတ္တအရ ကျွန်တော့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ... ကျွန်တော့်ဘဝ ...
ကျွန်တော့်အားနည်းချက် တွေကိုမြင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို နားလည်မှုတစ်ခုပြန်ရဖို့
အပြင်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ရပေမဲ့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အ တိုင်း မမျှော်လင့်စွာ
ပရိတ်သတ်ထံမှ ရယ်သံတွေပဲရခဲ့ပါတယ်။ ရှိစေတော့ပေါ့။ မူလက ကျွန်တော်
တစ်ပုဒ် ပဲရေးမယ်ဆိုပြီး ရေးခဲ့ပေမယ့် ဆက်လက်တိုက်တွန်းတဲ့အတွက်
အခန်းဆက်ရေးဖြစ်ပြီး အခုလို ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ ထုတ်ဝေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
အခန်းဆက်ဆက်ရေးဖြစ်တာကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့
ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ချင်းမစာကြဘဲ ... ရယ်ကြပေမဲ့ အဲဒီ ရယ်သံတွေကိုက
ကျွန်တော် ရရှိသင့်တဲ့ နားလည်မှုပါလားဆိုတာကို သိသွားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပါပဲ ..
.။

“ကျေးဇူးတင်ခန်း”

ကျွန်တော့်ဘဝ အချစ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သတ်လို့ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်
လူတွေကများပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး ကျေးဇူးတင်ရမှာက ကျွန်တော့်ကို
ရေးဖို့အားပေးပြီး အခန်းဆက်ဝတ္ထုအဖြစ် လစဉ်ထည့်ပေးခဲ့ တဲ့
ဟန်သစ်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာချုပ် ကိုတင်ကိုအောင်ပါ။ နောက်ကိုအော်ပီကျယ်ဆီ
သရုပ်ဖော်ပုံဆွဲဖို့ စာမူကိုယ်တိုင်သွားပေးပေးခဲ့တဲ့ ကိုသစ်ဆင်း၊ ဟန်သစ်အဖွဲ့မှ

ကိုခင်ဇော်၊ ကိုသန်းထိုက်။ “ဟေ့လူ နှိပ်တယ်ဗျာ . . . ဆက်ရေး” လို့ အားပေးခဲ့တဲ့ ကာတွန်း အော်ပီကျယ် . . .။ ဒီဇိုင်းမျိုးဆွေသန်း။

ဒုတိယ ကျေးဇူးတင်ရမယ့်လူတွေက . . . ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုတွေကို တစ်ချက်မှ မရယ်ဘဲ အမြဲမျက်မှောင်ကြုတ်ရင်းဖတ်တဲ့ အဖေနဲ့အမေ။ ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့ဝတ္ထုကို ကျွန်တော့်ကို လက်ဖက်ရည် ခေါ်တိုက်ရင်း ပြန်ပြန်ပြောပြီး ရှေ့မှာရယ်ခဲ့ကြသော စာရေးဖော် မိတ်ဆွေများ . . .။ ထို့နောက် ဆက်မရေးရန် စာနှင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ လာရောက်ကန့်ကွက်သော မသီတာ . . .။ နာမည် အရင်းအတိုင်းဆက်ရေးခွင့်ပြုခဲ့သော ယဉ်ယဉ်သိန်း၊ မိုးမိုး၊ လွင်ဦး၊ ဇော်မင်းထွေး . . . စသော သူငယ်ချင်းများ။ ထို့နောက် ပင်နီစာပေတိုက်မှ ကိုဝင်းမျိုးသူရနှင့် စာအုပ်ထုတ်နိုင်ရန် တွေ့ဆုံပေးခဲ့သော Computer ဒီဇိုင်းဆရာ ကိုစိုးဝင်းငြိမ်း။ ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် စိတ်တိုင်းကျ ကူညီပေးခဲ့သော ပင်နီတိုက်မှ ကိုဝင်းမျိုးသူရနှင့် အဖွဲ့သားများ . . .။

ထို့နောက် . . . မသီတာဖြစ်လိုက်၊ မကြည်ပြာဖြစ်လိုက်နှင့် လုံးလည်လိုက်နေသော ကျွန်တော့်အခန်းဆက်ဝတ္ထုများကို အားပေးဖတ်ရှုခဲ့သော စာဖတ်ပရိတ်သတ်များ . . . အားလုံး . . .။

ထို့နောက် . . .

တတိယအနေဖြင့် . . . ကျွန်တော်၏ မတော်မတည့်ဖြစ်ရပ်များကို ဖန်တီးပေးခဲ့သော ကံကြမ္မာကို ကျေးဇူးတင်ရှိလိုက်ရပါသည်။

(နီကိုရဲ)

ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်

ထိုနေ့သည် နေပူ၍ လေတိုက်ခတ်သော ကြာသပတေးနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ထိုထက်ပို၍ ပြောရလျှင် ထိုကြာသပတေးနေ့သည် မနက်ပိုင်းတွင် လက်တွေ့ရှိသည့်နေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်ပြီး လက်တွေ့ဆင်းပြီးသောအခါ အတန်းတက်ချင်စိတ် မရှိတတ်သော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ ရှိလေသည်။

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ချိုကျကို အရသာခံသောက်ရင်းနံ့ဘေးမှာ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၏ အရသာမှလွဲ၍ ဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားဟန်မတူသော ကြည်ပြာ၏ မျက်နှာကို ရလျှင်ရသလို ခိုးငေးနေခဲ့သည်။ မုန့်ဟင်းခါးဇွန်းကို အသာ မယူ၍ ဦးခေါင်းကလေးကိုနှိမ့်လိုက်သည့်အခါ လည်တိုင်မှ ယိမ်းလှုပ်သွားသော ဆံပင်တိုကလေးသည် အရှေ့သို့ ငိုက်ကျလာပြီး ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်သည့် ဖြူဖွေးနေသော လည်ကုပ်အစပ်ကလေးမှ မွေးညင်းနုကလေးတွေ၊ မုန့်ဟင်းခါးကို ဝါးရင်းမှ တဖျတ်ဖျတ်ခတ်သည့် မျက်တောင်ကော့ကော့၊ ရွန်းလဲ့တည်ငြိမ်သည့် မျက်ဝန်း၊ နဖူးအစပ်မှ သွယ်လျစွာ ဆင်းလာသည့် နှာတံ၊ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာတတ်သည့် ညာဘက်ပါးပြင်ထက်က ပါးချိုင့်ရာကလေး . . . ငေးမောရင်းမှ ကျွန်တော် ရင်တွေ ဘာတွေ ခုန်လာသည်။

မိုးမိုးက ကျွန်တော့်ကို ခုံအောက်မှ လှမ်းဆိတ်သည်။
ခုန်နေသည့်ရင်တွင် စူးခနဲနာကျင်သည့် ခံစားမှုက ကန့်လန့်ကြီး ဝင်လာသဖြင့် ကျွန်တော် အထိတ်တလန့် မော့ကြည့်တော့ မိုးမိုးက နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြသည်။

ကုဋေလေးဘာလေး ဆယ်ပါဦးဆိုသည့် သဘော။ အေးလေ . . . ဟုတ်ပါရဲ့ဟု
တွေးကာ ကျွန်တော် ကိုယ်ရှိန်သတ်ရသည်။ အခုအချိန်က ကျွန်တော့်ဘက်က
တစ်ချက်ကလေးမှ အမှားခံလို့ မရသည့် အချိန်မျိုး မဟုတ်လား။
အဖြေမပေးရသေးသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်နှင့် အဖြေစောင့်နေသော
ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်၏ အကြားတွင် အမှားဆိုသည့်ကိစ္စသည် အားလုံးကို
ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်နိုင်တာ သေချာပါသည်။ ထိုအချိန်သည်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ကို
နိုင်ချင်တိုင်းနိုင်ခွင့်ရှိပြီး၊ ထိုနိုင်ချင်တိုင်း နိုင်ခွင့်ရခြင်းမှပင် သူတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်သည်
အချစ်ဆို တာကို မွေးဖွားပေးနိုင်သည် မဟုတ်လား။

*

တကယ်တော့ ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော်သည် သူငယ်ချင်းသာဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်း အုပ်စုထဲမှာ ယဉ်ယဉ်သိန်းနှင့် အောင်နိုင်စိုးလည်း
ပြေလည်သွားကြပြီ။ မိုးမိုးနဲ့ လွင်ဦးလည်း ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ။ ထို့နောက်
များမကြာမီ ကျွန်တော်လည်း ကြည်ပြာကို ချစ်သည်ဟု ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။ ထိုသို့
ဖွင့်ပြောပြီးသည့်အခါ ကြည်ပြာက တူးတူးခါခါငြင်းသည်။ စွပ်စွဲချက်နှစ်ခုကို
ပြောခဲ့သည်။

ပထမစွပ်စွဲချက်မှာ သူငယ်ချင်းမိန်းကလေးများ အတွဲပြည့်သွားသဖြင့်
ကျွန်တော်သည် သူမကို အလွယ်တကူကြံစည်ခြင်းဆိုသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ဘူး ကြည်ပြာ၊ နင်ထင်ထားသလို လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ငါဟာ
နင့်ကို ရင်းနှီးစကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ၊ မိုးမိုးနဲ့ လွင်ဦး မပြေလည်ခင်ကတည်းက
ချစ်ခဲ့တာ၊ ငါ နင့်ကို ဘာကြောင့် အခုမှ ဖွင့်ပြောသလဲ ဆိုတော့ ငါတို့

ငယ်ငယ်တုန်းက သင်ခဲ့ရဖူးတဲ့ အလိုကြီးအရနည်းဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကလေးကို သတိရသလား၊ အဲဒီ ပုံပြင်ထဲကလိုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်လို့၊ ငါက ချစ်မိနေပြီးသားဆိုတော့ နင်နဲ့ ဝေးမသွားချင်ဘူးဟာ၊ သူငယ်ချင်း ဘဝမှာ နင်နဲ့ နေ့တိုင်းတွေ့နေရ၊ အတူတူသွားရလာရ၊ ရယ်မောပျော်ရွှင်ရတာ တွေကို ငါသိပ်တပ်မက်တယ်။ ဖွင့်ပြောပြီးမှ နင်က မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဝေသွားရမယ့်ဒဏ်ကို ငါဘယ်လိုမှ မေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်ခါ နင်နဲ့အတူတူနေရတဲ့ရက်တွေက ရတဲ့သံယောဇဉ်တွေကလည်း ငါ့ကို ဘယ်လိုမှ ရုန်းထွက်မရနိုင်လောက် အောင် ချည်နှောင်ထားသေးတယ်။ ငါ့မှာ နေ့စဉ် နင့်ဆီက ရနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဘဝ ပျော်ရွှင်မှုလေးတွေနဲ့ လည်း ခံစားမှုက မကျေနပ်နိုင်။ အဲဒီ သူငယ်ချင်း ဘဝလေးကိုလည်း စွန့်စားပြီး မခွဲရက်နဲ့၊ နောက်ဆုံးတော့ ငါ လွင်ဦးတို့နဲ့ တိုင်ပင်တယ်လေ၊ နင့်ဆီက ငါ့အပေါ် သံယောဇဉ် ခိုင်မာလာပြီဆိုမှ ဖွင့်ပြောမယ်လို့ အဲဒီ နေ့ ကို ငါစောင့်နေခဲ့ရတယ် ကြည်ပြာ၊ ငါ့မှာက အားကိုးစရာလည်း သံယောဇဉ်ပဲ ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် ငါဟာ နင့်ကို နောက်ဆုံးမှ ဖွင့်ပြောခဲ့တာ၊ ငါ့ကို နားလည်ပေးပါဟာ”

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ ကြည်ပြာ တွေသွားသည်။ လွင်ဦးနဲ့ ဇော်မင်းထွေးတို့ကလည်း ဟုတ်တယ်ဘာညာထောက်ခံချက် တသီကြီးပေးကြသည်။ ကြည်ပြာသည် သက်ပြင်းကို ဖွဖွကလေး ချကာ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ရင်တွေဘာတွေ ခုန်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကြည်ပြာ ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ငြိမ်သွားပြန်သည်။ မိုးမိုး၊ ယဉ်ယဉ်သိန်းနှင့် ဟိုနှစ်ကောင် ထလစ်သွားကြသည်။ ဇော်မင်းထွေးက ကျွန်တော့်ကို အံ့ကြိတ်ကာ မေးဆတ်ပြု၏ ။

နှလုံးသားကို တွန်းထိုးဆန်တက်လာသော ရင်ခုန်သံသည် ခေါင်းငုံ့ကာ ငြိမ်သက်သွားသော ကြည်ပြာကို မြင်သောအခါ တော်လှန်ရေးနေ့တွင် ပစ်ဖောက်လိုက်သော မီရှူးမီးပန်းလို ဖွာခနဲ လွင့်စဉ်ကြဲ ထွက်သွားကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံးတွင်းရှိ သွေးကြောများဆီသို့ ဖြာကျသွားခဲ့သည်။

“ကြည်ပြာ . . . ယုံတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ကြည်ပြာ သက်ပြင်းကို ဒုတိယအကြိမ်ချသည်။

ငုံ့ချထားသောဦးခေါင်းကို ဖျတ်ခနဲပင် မော့လိုက်သည်။ ကျွန်တော် တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း . . .။

“ထားပါတော့ . . . ဒါပေမဲ့ဟာ . . . အို . . . နင်နဲ့ငါ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးဟာ”

ဘုရား . . . ဘုရား ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ကလီစာတွေ တထွေးကြီးနှုတ်ဖျားမှ ထွက်ကျသွားသလို ကျွန်တော့်ရင်သည် ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်သွားသည်။
ချွေးစေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ပြန်တက်လာ သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြည်ပြာရယ် . . . ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ . . . မပြောချင်ဘူးဟာ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ငါကလေး အိုတော် ပြီဟာ နင်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ မှတ်ထားလိုက်”

ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာရှိသော သွေးဆယ်နှစ်ပုလင်းစလုံးသည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ကျွန်တော့်ရှေ့မှာ စီးကျသွားသလို ခံစားရ၏ ။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကိုတော့ ငါသိပါရစေ၊ ကြည်ပြာရယ်၊
ငါဘာများမှားခဲ့မိလို့လဲ . . . ငါဘာများ . . .”

“ဟင့်အင်း နင့်မှာ ဘာမှ အပြစ်မရှိပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ ”

ကြည်ပြာက ဆက်မပြောဘဲ ကျွန်တော့်ကို မော့ကြည့်သည်။
ကြည့်ပြာမျက်ဝန်းထဲမှာ အားနာခြင်း၊ စိတ်မကောင်းခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့ကို ကျွန်တော် အသေအချာတွေ့နေရသည်။

“ပြောပါ ကြည်ပြာ . . . ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ဒီလောက်ငြင်းဆန်နေရတာ လဲ၊
နင်ငါ့ကို ပြန်မချစ်နိုင် လောက်အောင် ငါ ဘာတွေများချို့ယွင်းခဲ့လို့လဲ၊ ခုနကလို
လွဲမှားနေတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ဖြစ်နေမှာ ငါအရမ်း စိုးရိမ်တာပဲ။ ငါသိပါရစေဟာ”

ကြည်ပြာက ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ သက်ပြင်းကို

ရှည်ရှည်လျားလျားချသည်။ ကျွန်တော်၏ ရွှေစောင်း နေသော
အကျွန်းကော်လံကိုလည်း ဆွဲတည့်ပေးလိုက်သေး၏။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို
ဖြည်းညင်းစွာခါ သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မလွဲနိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ဟာ ငါမပြောချင်ဘူး”

“ပြောခဲ့ပါ ကြည်ပြာရယ်၊ ငါ အသည်းကွဲရမယ်ဆိုရင်လည်း
ဘာကြောင့်ကွဲရတယ်ဆိုတာကိုတော့ ငါသိသွားချင်ပါတယ်၊ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တယ်
ကြည်ပြာ”

“အေးပါဟာ . . . နင် ဒီလောက်သိချင်နေလည်း ပြောပြမယ်လေ၊
ဒါပေမယ့် နင် အဲဒါကို မိုးမိုးတို့ ယဉ်ယဉ်သိန်းတို့ကို ပြန်မပြောရဘူးနော်၊ နင် အဲဒါ
ကတိပေးမလား”

ကြည်ပြာ့ဆီမှာ ဘယ်သူမှ မသိဘဲများ ချစ်သူရှိနေပြီလား။ ကြည်ပြာ
သူ့ကို ပြန်မချစ်နိုင်တာဟာ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ကြားမှာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုလား၊
ဘာဆိုတာကို ကျွန်တော် မကွဲပြား၊ သိချင် စိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးမှာ
ကလေးကစားသည့် ဘောလုံးတစ်လုံးကို ခုန်၍ နေခဲ့သည်။

“ပေးတယ်ဟာ . . . ပြော”

“တကယ်နော် ဟိုလေ . . . နင်လည်း စိတ်မဆိုးရဘူးနော်၊
စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်မနေနဲ့ပေါ့ ဟာ။ နင်က ငါ့ထက် အရပ်ပုလို့”

“ဘာ”

“နင်ကလည်း အော်လိုက်တာဟာ၊ ကျားတွေ့တာကျနေတာပဲ၊
နင်ကတော့ ရယ်ချင်နေမှာပဲ၊ အဲဒါဟာ . . . ဟိုလေ ငါက ဟိုးအရင်ကတည်းက
ရည်းစားထားရင် ငါ့ထက် အရပ်ရှည်တဲ့လူပေါ့ ဟာ၊ အဲဒီ လိုဟာ၊ မိန်းကလေးတိုင်း
အဲဒီ လိုပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်စိတ်ဓာတ်တော့ မကျနဲ့ပေါ့၊ ပုတဲ့လူကို လည်း”

“တော် . . . တော်ပါတော့ ကြည်ပြာရယ်”

ကျွန်တော့်ဘဝတွင် ထိုတစ်ကြိမ်တည်းသာ ပြင်ပ ရုပ်ပတ်ဝန်းကျင်ရော၊ ခန္ဓာကိုယ်တွင်း အသိဉာဏ်နှင့်ရောဂါ ကင်းလွတ်သွားခဲ့ဖူးပါသည်။ အသိဉာဏ်ရော၊ ခံစားမှုပါ အားလုံး ဟင်းလင်း . . .။ ကြည်ပြာက ဖျတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်သည်။

“နင် လျှောက်မပြောနဲ့နော် ရဲဝင်း၊ မေ့ထားလိုက်ပါဟာ၊ ငါသွားမယ် သိလား”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးနှင့် ကျွန်တော့် အမြင်သည် နီးလွန်းလှပါကလား။ အီလည်ဆို့နှင့်မွန်းကျပ်သော ခံစားမှုသည် ဆိုဖွယ်ရာမရှိလောက် အောင် ကျွန်တော့်ကို လောင်ကျွမ်းလျက်ရှိလေသည်။ အဆောင်တံခါးဝရောက်တော့ ကော်ရစ်တာ ထောင့်မှာ မိုးမိုးနှင့် ထိုင်နေသော လွင်ဦးက ဖျတ်ခနဲ ထလာကာ ကျွန်တော့်ပခုံးကို လာဖက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ရဲကြီး၊ အဆင်ပြေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ကျွန်တော် ဒေါသတကြီးဖြင့် လွင်ဦးလက်ကို ပုတ်ထုတ်ပစ်ခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင် . . . ကြည်ပြာက ဘာတဲ့လဲ ရဲဝင်း”

မိုးမိုးက အမောတကောပြောလာကာ ထိတ်လန့်သော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ကာ မေးသည်။ ကျွန်တော်ကြည်ပြာကို ပေးခဲ့သည့် ကတိဆိုတာကို မေ့လျော့နေခဲ့သည့်တိုင်အောင် ဘာမှ ပြောမထွက်၊ ရှက်ရွံ့မှု၊ ကြေကွဲစိတ်တို့ဖြင့် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်တစ်ဝိုက်သည် နာကျင်တောင့် တင်း၍ နေခဲ့သည်။ ဂူတူတူဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုသာ ဖိကိုက်ပစ်လိုက်သော ကျွန်တော့်မျက်နှာကို မြင်ရ တော့ မိုးမိုးက နားမလည်နိုင်စွာ အနားမှာရပ်နေသည့် လွင်ဦးလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲကိုင်ကာ မော့ကြည့်လေသည်။ ဪ . . . လွင်ဦးကလည်း မိုးမိုးထက်အရပ်ရှည်တာပဲ၊ မိန်းကလေးတွေ ဟာ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်ချစ်သူ

လက်မောင်းကလေးကို ကိုင်ပြီး အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်ချင်တာလား၊
ကျွန်တော့်ရင်သည် ကျင်ရှုကာ နာသွားသည်။

“သူငယ်ချင်း ဘာဖြစ်ရတာ လဲကွာ . . . ငါတို့ ဘာကူညီရမလဲ၊
ကြည်ပြာက ဘာတဲ့လဲ”

“ကြည့်ပြာကိုပဲ မေးကြည့်ကြပါတော့ကွာ”

ကျွန်တော် ဒါပဲ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်လာသည့်
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကားပေါ်မှာ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ တွေ့နိုင်သမျှ
သမီးရည်းစားတွေအားလုံးက ကောင်မလေးတွေထက် အရပ် ရှည်ကြသည်။
ကျွန်တော့်မျှော်လင့်ချက်သည် လုံးဝကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

ထိုညတွင် လမင်းရော ကြယ်တော်တော်များများပါ
ကောင်းကင်တွင်ရှိသည်။ ညဉ့်လေက ဝေးကွာနေသော သစ်ရွက်နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို
ထိခတ်ကာ ရယ်သံတိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေး ချ ပေးသည်။ အမှောင်သည်
သစ်ပင်များအောက်တွင် ငြိမ်ငြိမ်ကလေးရပ်နေပြီး တိတ်ဆိတ်ခြင်း သည်
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အသံတစ်ခုခု တင်ပြရလိမ့်နိုးဖြင့် နေရာတိုင်းတွင် အဆင်သင့်
စောင့် ဆိုင်း၍ နေလေသည်။

ရှုံးရင်လည်း သီချင်းဖြစ်သည်ဟူသော သီချင်းရေးဆရာသုခမိန်လှိုင်၏
ကဗျာကို သတိရ သည်။ ကျွန်တော်လည်း အရပ်ရှည်ရှည်နှင့်သာ ရုံးရမည်ဆိုလျှင်
ထိုညသည် အကောင်းဆုံး ကဗျာ တစ်ပုဒ်ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အခုတော့
မတွေးချင်တော့။ ဘဝကို ဘဝနှင့်ချီပြီး စိတ်နာရသည်။ ကိုယ့်အရှုံးကို
ကိုယ်ပြန်တွေးမိရတိုင်း ရင်ထဲမှာ မအီမလည်။ စာလုံးမဲ့ ကဗျာမဲ့ အရှုံးကြီးပါတကား။
ချစ်သူတို့ ရက်စက်ခြင်းထဲတွင် ထိုရက်စက်ခြင်းသည် အဆိုးဝါးဆုံးပါကလား။
လမင်းကြီးနံဘေးမှာ ဝိုင်းနေတဲ့ ရောင်စုံညသက်တန့်ကို ငေးမောမိသည်။
အရပ်ငါးပေရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မချစ် တတ်ဘူးလို့များ..။

တော်ပြီ။ အရသာမဲ့လှချည်လား။ ကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊

နာကျင်ခြင်းတို့သည် အချစ်၏ သဘာဝ အတိုင်း နူးညံ့သိမ်မွေ့လှပနေကြသော်လည်း ထိုခံစားမှုများဖြစ်စေသော အချက်သည် ဘယ်လိုမှ ကြိုးစားပြီး ခံစား၍ မရသော အချက်တစ်ချက်ဖြစ်နေသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ဘာကြီးမှန်းမသိကို ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲက ခံစားမှုကို တစ်ယောက်ယောက်ထံ ဖွင့်ဟပစ်လိုက် လျှင် ပေါ့သွားမည်မှန်းသိသော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြလို့မထွက်။ ပြောပြမိလျှင် ထိုစကားလုံးများကို ကြားပြီးနောက် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှ ခံစားမှုကို ဘယ်သူကမှ အားမနာနိုင်စွာ ရယ်မောမှာ..အားရပါးရ ရယ်မောကြမှာ သေချာပါသည်။

အိပ်၍ လည်းမရ၊ ခံစားမှုက ရင်ကို တွန်းမ ပင့်တင်ထားသည်။ လောလောလတ်လတ် အသည်းကွဲခံရသည့် အဖြစ်ကြီးကို မတွေးဘဲ နေလို့မရ၊ အတွေးထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်။ တွေးမိသည့်အခါတိုင်းလည်း ရှက်စိတ်က အသိဉာဏ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာကာ ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို ဖြန်းခနဲရိုက်ပုတ်။ ဒီလိုနဲ့ပင် ထိုညသည် မိုးလင်းခဲ့ရလေသည်။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းမတတ်တော့။ ငါးပေသာသာရှိသော ကျွန်တော့် အရပ်ကို ကြည်ပြာရှေ့တွင် ဆန့်ထုတ်ပြရမှာကို ရှက်ရွံ့နေမိသည်။ နာကျင်နေမိသည်။ ကျွန်တော့် အရပ်ကို ကြည်ပြာရှေ့မှာ ဘယ်လို လုံခြုံအောင် ဖွက်ယူထားလို့ ရနိုင်မလဲ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ် ကျမှ ရိန်းဘားတွင်ခို၍ လည်း ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ဆယ့်လေးရက်အတွင်း အရပ်ရှည်နည်းစာအုပ် ကလည်း ကယ်နိုင်မည်မထင်။ ဪ..လွမ်းလွမ်းဆွတ်ဆွတ်လည်း အသည်းကွဲခွင့် မရပါလား မကြည်ပြာ။

တစ်ရက်

နှစ်ရက်

သုံးရက်

လေးရက်မြောက်နေ့ကျတော့ မိုးမိုး၊ ယဉ်ယဉ်သိန်းနှင့် လွင်ဦးတို့ လိုက်လာကြသည်။ မိုးမိုးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ပြီး အားရပါးရ ရယ်သည်။

“ကြည်ပြာကလည်း တစ်နေ့ကအထိ မေးလို့မရဘူးဟ၊ မနေ့က မနက်ကမှ အတင်းမေးလို့ ပြောပြတာ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟာ နင်ကလည်း ငါတို့မေးတုန်းက ပြောရောပေါ့၊ သုတပဒေသာ စာအုပ်ထဲမှာဆို ၃ ပေလောက် သာသာကလေးတွေကိုတောင်မှ ယူကြတာပဲ ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ နင်က ငါးပေလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့ ဟား .. ဟား”

သူငယ်ချင်းတွေက တဝါးဝါး တဟားဟား၊ ကျွန်တော် ရှက်လွန်းသဖြင့် သေချင်နေသည်။ အားပေးစကားတွေကလည်း သုံးပေတွေ၊ ငါးပေတွေချည့်၊ ကဗျာမဆန်ပါကလား။

“ရဲကြီး မင်းလိုက်ခဲ့၊ ငါတို့ ကြည်ပြာကို ပြောပြီးပြီ၊ တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာကကွာ အရပ်..”

“တော်ပါတော့ကွာ”

တဝါးဝါး တဟားဟား ရယ်ကြပြန်သည်။ ရယ်စရာကြီးကို ဖြစ်နေသလား။ ကျွန်တော် ကြေကွဲနေရမှာလား၊ သူတို့နဲ့ အတူလိုက်၍ ရယ်မောပစ်ရမှာလား။

“အခု ..ကြည်ပြာက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာဟေ့ကောင်၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာဆိုလို့ လက်ဖက်ရည်တောင် တိုက်လိုက်သေးတယ်၊ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

“ကြည်ပြာကို မင်းတို့ ဘယ်လိုပြောလိုက်လို့လဲ”

“ဟ...နင်ရှုနေသလားလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့ကွ”၏

အင်း ..ဒီလိုဆိုတော့လည်း အလွယ်ကလေးပါလား။ တစ်ညလုံး၊

တစ်ညလုံး လွမ်းရ ဆွေးရ မအီမလည်ဖြစ်နေရတာ နှင့်တောင်မှ မတန်ချင်၊
တကယ့်ကို လွယ်လွယ်ကလေးပါကလား။

“အခု ကြည်ပြာနဲ့ ငါ ပြေလည်ပြီလား”

“ဟိုးထား မောင်၊ အဲဒီ လိုတော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့
ဟိုငါးပေကိစ္စတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဟား ဟား ...သူ စဉ်းစားပါရစေဦးတဲ့”

*

အခုတော့ ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော်သည် ထိုအခြေအနေတွင်
ရှိလေသည်။ အခုဆိုလျှင် စဉ်းစားသည့်ကာလသည် တစ်လကျော်သွားပြီ။
တစ်ကျောင်းလုံးကလည်း ကျွန်တော့်ထက် အရပ် ရှည်ကြသူတွေချည်းဆိုတော့
ကျွန်တော့်ချစ်သူကို ကျွန်တော် ဘယ်နည်းနှင့်မှ စိတ်မချနိုင်။ အရပ် ကောင်းကောင်း
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့တိုင်း ကြည်ပြာ မကြည့်ပါစေနဲ့ဟု
ဆုတောင်းရတာ လည်း စိတ်ထဲအမော၊ အတူတူ ယှဉ်လျှောက်ကြသည့်အခါတိုင်း
ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဓာတ်ကျနေမလားဟု တွေးမိရတာ လည်း
အကြိမ်ကြိမ်၊ ဝဋ်ဒုက္ခ ကြီးမားစွာ ကျွန်တော် နေရပါသည်။

ကြည်ပြာ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးသွားသည်။ ကြည်ပြာ
မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးသွားလျှင် ကျွန်တော် ကညတုန်းက ရေးထားခဲ့သည့်
“ဝတ်ဆံများ၏ အိပ်မက်” ဆိုသော ကဗျာကလေးကို ပေးဖတ်ဖို့ စဉ်းစားထား၏။
မပွင့်ရသေးသော ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ထဲမှ ဝတ်ဆံကလေးတွေက ပန်းကလေး
ပွင့်လိုက်သည့်အခါ သူမမြင်ဖူးသေးသော ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုများ
တွေ့လိုက်ရမလဲဟူ သော အတွေးကို အဖြေမရသေးသော ချစ်သူတစ်ယောက်၏
ချစ်ခြင်းမေတ္တာအပေါ် ဘယ်လို ရင်ခုန် ရမလဲဆိုသည့် အကြောင်းအရာဖြင့်

နိမိတ်ပုံပြုထားသော ကဗျာကလေး တစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ ကြည်ပြာက မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ကိုတွန်းကာ စမူဆာ ပန်းကန်ကို ဆွဲ၏။

“ကြည်ပြာ . . . ငါညက ရေးထားတဲ့ ကဗျာဖတ်ကြည့်စမ်းပါဟာ”

ကြည်ပြာက ငရုတ်သီးစပ်နေသောလျှာကို လေဖြင့်တစ်ချက်နှစ်ချက်မှုတ်ကာ ဆံစကလေး တွေစိုရုံထွက်နေသော ချွေးကို သုတ်ရင်း “အမလေးဟဲ့” ဟု ညည်းသည်။

“ဖတ်ကြည့်စမ်း ကြည်ပြာ၊ မိုးဖတ်ပြီးပြီ၊ ရဲဝင်းက ကဗျာရေးသိပ်တော်တာပဲ၊ နင် မဂ္ဂဇင်းကို ပို့ပါလားဟ၊ ပါနိုင်တာပါဟာ”

“နောက်တော့ ကြိုးစားတာပေါ့ မိုးရာ . . . အခုတော့”

ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်လက်ထဲက စာရွက်ခေါက်ကို မြန်မြန်ဆွဲယူသည်။ ပြီးသော့ ရှစ်ပိုဒ် တိတိရှိသော ကျွန်တော့်ကဗျာကိုတစ်မိနစ် အတွင်း ပြီးအောင် ဖတ်ပစ်လိုက်သည်။ အယ်ဒီတာ တစ်ယောက် အတိုင်းပါပဲလား။

“သေသေ ချာချာ ဖတ်ဟာ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကြည်ပြာက မျက်နှာကို ရှုံ့ကာ ဒုတိယအကြိမ် ဖတ်သည်။ ကြည်ပြာဖတ်နေတုန်း ကျွန်တော်က ကဗျာကို စိတ်ထဲက ပြန်ရွတ်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့ ကြည်ပြာက စာရွက်မှ မျက်နှာကိုခွာလိုက်သည်။ ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်ကို ကြည်ပြာ တွေ့ရှိ သွားပြီးလား၊ ကြည်ပြာ ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောမလဲ။

“စမူဆာတွေက တူးနေတယ်၊ လဲပေးဟာ”

“ဘာ”

“ဒီမှာ ငါ စမူဆာစားမလို့၊ နီနီရဲရဲကလေးတွေနဲ့ လဲပေးပါလို့ပြောတာ၊ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ရှိပါစေလေ၊ စမူဆာစားရင်း ငါ့ကဗျာကို ထပ်ဖတ် မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် စားပွဲထိုးကို ခေါ်မနေတော့ဘဲ တခြားပိုင်းက စမူဆာပန်းကန်နှင့် ထဲလဲ ပေးလိုက်သည်။ ကြည်ပြာက လက်သည်းနီဆိုးထားသော လက်ချောင်းကလေးနှင့် စမူဆာကို ထိုး ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် မော့မကြည့်တော့။ လက်တစ်ဖက်က ကျွန်တော့်ကဗျာကို ကိုင်ထားဆဲ၊ စမူဆာကိုက်သံကိုကြားရသည်။ စမူဆာလောက် မကောင်းဘူးများ ပြောမလား၊ ပန်းဖူးကလေးထဲ က ဝတ်ဆံတွေရဲ့ အိပ်မက်မှာ။

“အချဉ်ရည် . . .”

“ ”

“ပြူးတူးပြုတ်နဲ့ ဘာဖြစ်ရတာ လဲ၊ အချဉ်ရည်ခွက်လေ ခုနကတည်းက တစ်ခါတည်းတော့ ယူမလာဘူး၊ ဘာမှလဲ အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိဘူး”

ရှိစေတော့၊ အချဉ်ရည်ခွက် ထယူပေးပြီးတော့ ကြည်ပြာလက်ထဲက ကျွန်တော့်ကဗျာကို အားနာစွာ ပြန်ယူလိုက်သည်။ မှားသည်။ ဒီမိန်းမကို ချစ်မိတာ မှားသည်။ အရပ်ငါးပေးမကျော် တာလည်း မှားသည်။ ကဗျာဆရာလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိတာလည်း မှားပြီ၊ ဒီလိုနှင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ စကားပိုင်းသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်နှစ်နာရီရှိပြီလဲ၊ တော်ကြာ ရုပ်ရှင်မမီဘဲနေဦးမယ်”

“ကြည်ပြာ . . . ငါ အဲဒါ ပြောမလို့၊ ငါ မအားတော့ဘူးဟာ၊ ဒီနေ့ လွင်ဦးအဒေါ်တစ်ယောက် ဆေးရုံတက်ရတာ သွားမေးဖို့ ရှိလို့၊ တော်ကြာ လွင်ဦးရောက်လာလိမ့် မယ်၊ နင် ရဲဝင်းနဲ့ပဲ လိုက်သွားလိုက်ပါဟာနော်”

မိုးမိုးက ကျွန်တော့်ကို စားပွဲအောက်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ဆိတ်ပြန်သည်။ နာလိုက်သည့်ဖြစ် ခြင်း၊ ခွေးမ။ သို့သော် ကျွန်တော် ကြိတ်ခံရသည်။ ကြည်ပြာနဲ့ မိုးမိုး ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ ချိန်းထားသည် ဆိုတာ ကျွန်တော် လုံးဝ မသိခဲ့ရ၊ ဧကန္တ မိုးမိုးက

စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်မည်။

“နင် လုပ်ပြီဟာ၊ အသေအချာ ပြောထားတာကို၊ နောက်နေ့မှ နင့်ကိစ္စသွားဟာ”

“ဟဲ့ ကောင်းမလားဟ၊ ဒီနေ့လာမေးမယ် ပြောထားတာ၊ ခဏကြာရင် လွင်ဦးလာလိမ့်မယ်၊ ငါလုံးဝ မအားလို့ပါဟာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း အစောကြီးကတည်းကလစ်ပြီး၊ ရဲဝင်း တစ်ယောက် လုံးပါတာပဲဟာ”

“သွားစမ်းပါ၊ မိုးလိုက်ခဲ့ဟာ၊ အဲဒီ ကားက ဒီသောကြာဆိုရင်လဲတော့မှာဟ”

“မအားလို့ပါဆို ကြည်ပြာရယ်၊ ရဲဝင်းနဲ့ပဲ သွားလိုက်ဟာ”

မိုးမိုးက တတိယအကြိမ် ဆိတ်ပြန်သည်။ ကြာရင် ပေါင်သားတွေတော့ ပဲ့ကျကုန်တော့ မှာပဲ။

“ကြည်ပြာရယ် နင်ကြည့်ချင်လည်း သွားပေါ့၊ မိုးမိုးက လူမူရေးကိစ္စကြီးဟ ဖျက်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

ကြည်ပြာ အကြံရခက်နေပုံရသည်။ မိုးမိုးကိုရော သူ့ကိုပါ မျက်စောင်း လေးခါလောက် ထိုးသည်။ တမင်ပေါင်းကြသည်ဆိုတာကိုလည်း သိပုံရသည်။

ဒါပေမဲ့

ကြည်ပြာက နောက်ဆုံးတော့ . . .

“အေးလေ မအားလည်း သွားပေါ့၊ ရဲဝင်း နင်လိုက်မယ် မဟုတ်လား . . .” တဲ့။

ရင်ထဲမှာ ကုလားဘုရားပွဲရော၊ တရုတ်နဂါးပွဲရော လှည့်လေသည်။ ကျွန်တော် ဝိုင်းကျ သင့်ငွေကို ရှင်းလိုက်သည်။ လွင်ဦးရောက်လာပြီး မိုးမိုးက နှုတ်ဆက်ကာ ထသွားသည်။ မထခင် ကျွန်တော့်ပေါင်ကို အပြင်းထန်ဆုံး

ဆိတ်သွားသေး၏။ ကြည်ပြာက ရှေ့ခရီးအတွက် သူမမျက်နှာကို အခုကတည်းက အစွမ်းကုန် တည်၍ ထားလေသည်။

*

ကားပေါ်ရောက်တော့ ကားခ ဆယ်တန် ကျွန်တော်ထုတ်ပေးသည်။ စပယ်ယာက ပြန်မအမ်း၊ ဆင်းခါနီး ကျတော့ အနောက်ပေါက်ရောက်နေသည်။ ပိုက်ဆံအော်တောင်းလျှင် ကြည်ပြာ ရှက်သွားမှာစိုး၍ ကမ္မသကာ ထားလိုက်ရသည်။ အဖြေမရသေးသည့် ယောက်ျားလေး အတွက် တလောကလုံးသည် သည်းခံစရာချည့် ဖြစ်လေတော့သည်။

ရပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ တန်းစီကြသည်။ လက်မှတ်ပေးတော့ ထုံးစံအတိုင်း တန်းမရွေ့ဘဲ အပေါက်ဝကလေးမှာ တိုးကြိတ်ဝယ်ကြသည်။ ကျွန်တော် အနားကပ်၍ မရ။ လူအုပ်ကြီးနားမှာ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွလုပ်ရင်းဖြင့် လက်မှတ်က ကုန်သွားသည်။ ကြည်ပြာကတော့ ကျွန်တော့်ကိုကြည့် ကာ စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျနေပုံရသည်။ သူကြည့်ချင်တဲ့ကားကလည်း မကြည့်ရတော့။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်၏ သေးကွေးသော ကိုယ်ခန္ဓာ ငါးပေသောအရပ်ကို ဒုက္ခပေးဦးမှာလားဟု ကျွန်တော် တွေးပူနေခဲ့ရသေး၏။ တော်ပါသေး၏။ ကြည်ပြာက တန်းမစီးဘဲ တိုးသူများကိုသာ မေတ္တာပို့သည်။

စိတ်ဓာတ်ကျစွာနှင့် ပြန်ကြစဉ် ဂုဏ်ရုံအောက်ကို ရောက်တော့ လက်မှတ်များမကုန်သေး။ တန်းစီသူ ဝယ်သူမရှိ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရတောင့်ရခဲ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အဆုံးရှုံးမခံချင်သည့် အတွက် ကြည့်ပြာကို အင်္ဂလိပ်ကားကြည့်ဖို့ မရဲတရဲ ပြောရသည်။

“မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ အင်္ဂလိပ်ကားကြည့်တာ ဝါသနာမပါဘူး”

“နင်ကလည်းဟာ၊ မထူးတော့ပါဘူး၊ ဒီအချိန်ကျောင်းပြန်တော့လည်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ရောက်လာပြီးမှပဲဟာ၊ ဒီကားက ကောင်းမှာပါဟ၊ ကြည့်မယ်ဟာ”

နောက်ဆုံးတော့ ကြည်ပြာသည် အံ့ကို တစ်ချက်ကိုက်ကာ မထူးတော့ပြီဟု သဘောထား လိုက်ပုံရလေသည်။ ရုံထဲရောက်တော့ နေကြာစေ့တစ်ထုပ်၊ မရမ်းပြားတစ်ထုပ်၊ အာလူးကြော် တစ်ထုပ်နှင့် ပူရိုန်းတစ်တောင့် ကျွန်တော်က အလျင်အမြန်ဝယ်ရသည်။ ငွေနှစ်ဆယ်ထုပ်ပေးတော့ အားလုံးနှစ်ဆယ်တစ်ကျပ်ကျသည်ဟု ဆိုသည်။ တစ်ကျပ်ပေးရန် အိတ်ထဲနှိုက်သောအခါ ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိတော့၊ ကြည်ပြာကို လှမ်းကြည့်တော့ အေဝးမှာ စိတ်ညစ်စွာ ရပ်နေသည်။ ရောင်းတဲ့ ကောင်မလေးက “အကြွေမပါရင် ရတယ်အစ်ကို” ဆိုသဖြင့် အဆင်ပြေသွားသည်။

ရုံထဲရောက်တော့ အပေါ်ထပ်မှာ လူက ဆယ်ယောက်မပြည့်ချင်၊ အတွဲက လေးတွဲပါသည်။ ကြည်ပြာက မျက်စိမျက်နှာ ပျက်ချင်နေကာ ကျွန်တော့်ကို မယုံသကာသီလို ကြည့်၏ ။ မျက်နှာ ကလည်း မာထန်၍ လာလေသည်။

“နင့်ကို ငါ အဖြေမပေးရသေးဘူးနော် . . .
အူကြောင်ကြောင်တော့မလုပ်နဲ့၊ ငါထပြန်မှာ၊ နင့်ကားကလည်း
ကောင်းရောကောင်းရဲ့လား၊ ကြည့်မိတာ မှားပြီထင်ပါရဲ့”

“ကောင်းမှာပါ၊ စိတ်ချပါဟာ ငါနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုလေ”

ကျွန်တော်စကားကို ဆက်၍ မပြောနိုင်၊ ကိုယ့်ကို အဖြေပေးဖို့ လေ့လာနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံက အပြန်လမ်းစရိတ်တောင်းရမည်ဆိုတာ သင့်တော်ပါ့မလား၊ ကျွန်တော့်ထံက အထင်ကြီးစရာကလေးတစ်ခုနှစ်ခုကို ကြည်ပြာရှာနေသည့် အချိန်မျိုးတွင် ထိုစကားသည် ကြည်ပြာကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည်အထိ ကြီးမားသွားမှာလား၊ အေးလေ . . . ကြည်ပြာနဲ့ငါဟာ သူငယ်ချင်းဘဝက

ဖြတ်သန်းပြီးလာကြသူတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ဒါမျိုးဆိုတာက လည်း ကြုံတတ်
ဖြစ်တတ်သည့် သဘာဝမျိုး မဟုတ်လား၊ သိနားလည်နိုင်မှာပါ။

စိတ်ဖြေတွေးသောလည်း ပြောဖို့ကြိုးစားသည့်အခါ စကားလုံးများသည်
ကျွန်တော့်လည် ချောင်းထဲမှာ ခိုင်၍ နေသည်။ အရပ်ကလည်း ပေမမီ ဒေါက်မမီ၊
အပြန်လမ်းစရိတ်ကလည်း မရှိသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို
မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ . . .။

“နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ . . . နင့်မျက်နှာက မရိုးသားဘူး၊ တော်ပြီ
မကြည့်တော့ဘူး၊ ငါပြန်တော့မယ်”

“ဟာ . . . မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒုက္ခပါပဲ စိတ်ချပါဟာ
ငါရပ်ရှင်ပဲကြည့်မှာပါ၊ ဟိုလေ . . . ငါ . . . ပိုက်ဆံကုန်သွားပြီဟာ၊ တစ်ပြားမှကို
မရှိတော့တာ . . . အဲဒါ အပြန်ကျရင် ငါ့ကို လမ်းစရိတ် ပေးလိုက်ပါဦးလို့ ပြောမလိုပဲ၊
နင့်ကို ပြောမထွက်လို့ပါဟာ၊ ငါ့ဆီမှာ ဘာအကြံအစည်မှ မရိုးမသား မရှိပါဘူး၊
စိတ်ချပါ”

ကြည်ပြာ့မျက်နှာပေါ်က ရှက်စိတ်၊ ကြောက်စိတ်နှင့် သံသယစိတ်များ
လွင့်စဉ်၍ သွားသည်။ စိတ်ပျက်သွားသည့် အမူအရာနှင့် မျက်ဝန်းသာ
ထင်းထင်းကြီးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကြည်ပြာက သက်ပြင်းကိုချသည်။ အံ့ကိုကြိတ်သည်။
ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင်ကောင်နဲ့ လာတိုးနေပါလိမ့်။ သူမ သိပ်ကြိုက်သော
မြန်မာရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက မင်းသားတွေလိုလည်း မဟုတ်ပါလားဟု တွေး
နေပုံရသည်။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဓာတ် အကြီးအကျယ်ကျလာကာ
ဝမ်းနည်းသွားသည်။ တကယ် လက်တွေ့ဘဝဆိုတာ အသေအချာ
အစီအစဉ်ချထားတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် မဟုတ်ဆိုတာ သေချာပြီ။ ကြည်ပြာက
နှာခေါင်းကို ရှုံ့သည်။ မျက်စောင်းကို ဒိုင်းခနဲနေအောင်ထိုးသည်။

“လဲသေလိုက်”

ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ဖျင်းခနဲပူသွားသော်လည်း ရုပ်ရှင်ရုံက မီးများကို မှိတ်ချလိုက် သဖြင့် အတော်အရှက်ရ သက်သာသွားခဲ့သည်။ ဒုက္ခပါပဲ။

“နင်ကလည်းဟာ ငါက ရိုးရိုးသားသားပြောတာပါ။ နို့မို့ဆိုရင် ငါက အပြန်မှာ ဒုက္ခရောက် မှာကို . . . ”

“အေးပါ ၊ အေးပါ ရိုးသားပါပေတယ်၊ ပေးမယ်၊ ပေးမယ်၊ နင် ငါ့အနားသိပ်မကပ်နဲ့ အပြန်ကျပေးမယ်၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး၊ သေချင်တာပဲ”

တော်ပါသေး၏ ဟု ကျွန်တော်တွေးရသည်။ ရုပ်ရှင်စပြုသည်။ ကျွန်တော် ကံမကောင်း၊ ရုပ်ရှင်စပြုကတည်းက စကားတွေပြောသည်။

အေးဝေးပြေးလမ်းမပေါ်မှာ ဓာတ်ဆီဆိုင်ကလေး တစ်ဆိုင်ရှိသည်။

လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် သမီးလေးတစ်ယောက်ရှိ၏ ။ လင်မယား နှစ်ယောက်က အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေ၊ မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ အယူအဆတွေ မတူကြ၊ နောက်ဆုံး ယောက်ျားဖြစ်သူက အိမ်မှ ထွက်သွားသည်။ မိန်းမကလည်း Good bye။ သမီး ကလေးနှင့် တွေ့ချင်သည့်အခါ ညဘက်လာခိုးတွေ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ဓာတ်ဆီဝင်ထည့်ကြသည့် ယောက်ျားနှစ်ဦးက မိန်းမတစ်ဦးနှင့် ကလေးသာရှိမှန်း သိသွားသောအခါ ပိုက်ဆံကို ဓားပြတိုက်၍ မင်းသမီးဖြစ်သူကို အဓမ္မကျင့်ဖို့ ကြိုးစားစဉ် ယောက်ျားဖြစ်သူ ရောက်လာကာ ကယ်တင်သဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နားလည်သွားကြသည်။ ပြေလည်သွားကြသည်။

မီးများပြန်ဖွင့်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ပြေလည်မှုမရ၊ ကြည်ပြာမျက်နှာက ကြောက်မက် ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို မာတင်း၍ နေခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီးနှင့် မင်းသားထက် အရင်နားလည်မှုရသွားသောအတွဲလေးတွဲ၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု၊ စပြုကတည်းက စကားပဲ ပြောနေသောကြောင့် အော်ကြသည့် တော့ပါတော့ဆိုသည့် အားပေးသံများ . . ။

“ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်ပဲ၊ နောက်တစ်ပွဲ
ဆက်ကြည့်ဦးမလား”

“နင်ကလည်းဟာ၊ နိုင်ငံခြားကားဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့၊ ရိုက်ချက်တွေ
ကောင်းပါတယ်ဟ”

“အေး ငါကတော့ ငါ့ပါးပဲ ငါရိုက်ချင်တယ်၊ တော်ပြီ ရဲဝင်း နင့်အကြံကို
ငါသိတယ်၊ နောက်ကို ဘယ်တော့မှ ငါ့ကို ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖို့ မပြောနဲ့တော့”

“ကြည်ပြာ နင့်စကားကို ပြင်ပြောနော်၊ ငါ့မှာ ဘာအကြံမှ မရှိဘူး၊ ငါ
နင့်ကို ဘာများ စောကားလို့လဲ”

“ဪ . . .”

ကြည်ပြာက ခါးကို ဖျတ်ခနဲ ထောက်ကာ
ကျွန်တော့်ကိုစိမ်းစိမ်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အပါးမှ ချာခနဲ
လှည့်ထွက်သွားသည်။ ဪ တိုက်ဆိုင်လာသည့် အဆင်မ ပြေမှုများအပေါ်
နားလည်နိုင်စိတ်မရှိပါလား။ ကျွန်တော် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျကာ ကြေကွဲ
ဝမ်းနည်းသွားရင်း ကြည်ပြာနောက်မှ လိုက်လာခဲ့သည်။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာ
မြတ်နိုးရသည့် ချစ်ခြင်း မေတ္တာ၏ မြင့်မြတ်ကြီးကျယ် ခမ်းနားမှုများသည်
သဘာဝကျကျ ဖြစ်လာရသည့်အကြောင်း အချက်များအောက်တွင် တစ်စစ
ကွဲပြားလွင့်ပါကုန်ကြသည်။

*

ရန်ကုန်မြို့ ညနေရီဦးသည် ဟိုမှသည် သည်မှဟို
အုပ်စုလိုက်ရွှေ့လျားနေကြသော လူအုပ်ကြီးများ၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်က ဈေးအော်သံ

ခေါ်သံ၊ ကားဟွန်းသံများနှင့် စဉ်ဆက်မပြတ် ရွေ့လျားနေကြသော ကားများ . . .
ကားများ . . .။

ဟာ . . . ကားခ။ ကျွန်တော့်အရှေ့မှ လျှောက်နေသော ကြည်ပြာနောက်
ကမန်းကတန်း ပြေးကပ်လာခဲ့သည်။ အပြန်ကားခတောင်းရဦးမှာပါကလား၊
ကြည်ပြာ မျက်နှာသည် မာတင်း၍ နံဘေးမှ ရောက်လာသော ကျွန်တော့်ကို
တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်ဘဲ လမ်းကိုအတတ်နိုင်ဆုံး သွက်သွက်လျှောက်လေသည်။

“ကြည်ပြာ . . . ငါ . . .”

“မပြောနဲ့ ဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့၊ ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ တော်ပြီး
အားလုံးကို ငါစိတ်ပျက်တယ်၊ အတူတူပဲ၊ အားလုံးပဲ”

“ကြည်ပြာ နင်ကလည်းဟာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ ဟို ငါလေ”

“တော်တော့ . . .”

ကြည်ပြာက မြန်မြန်သွက်သွက်ကြီး လျှောက်နေရာမှ ဖြုန်းခနဲရပ်ကာ
တအားအော်ခဲ့သည်။ နံဘေးနားက ဖြတ်လျှောက်သွားသူတွေက ကျွန်တော့်ကို
လှည့်ကြည့်ကြသည်။

ရှက်ရွံ့စိတ်၊ ဒေါသ၊ မာနနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းတို့သည် ဝန်းခနဲ
ကျွန်တော့်နှလုံးသားမှ ဆန်တက်လာကြသည်။ ကြည်ပြာက ချာခနဲလှည့်ကာ
ဆက်လျှောက်သွား၏ ။ ကျွန်တော် ကြေကွဲစွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျရင်း
လျှောက်လိုက်လာမိသည်။ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ
ဝမ်းနည်းစိတ်တစ်ခုသာ အကြီးမားဆုံး တောက်လောင်နေကာ အရာရာကို
ဖြစ်ချင်တာဖြစ်စေ တော့ဟု သဘောထားလိုက်တော့သည်။ ဒါပေမဲ့
ကြည်ပြာစီးရမည့် ကားမှတ်တိုင်အထိတော့ ကျွန်တော်လိုက်လာခဲ့ပါသည်။ သူမ
ဘယ်လောက်ပင် ကျွန်တော့်အပေါ် နားမလည်သည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်ကတော့
နောက်ဆုံးအထိ သည်းခံခွင့်လွှတ် နားလည်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ဆူးလေမှတ်တိုင်ကို ရောက်တော့ ကြည်ပြာသည် လွယ်အိတ်ကြိုးကို တင်းတင်းဆုပ်ကာ ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော့်ကို လှည့်မကြည့် ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဂရုမစိုက်၊ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဒေါသကြီးတစ်ခုသာ သူမမျက်နှာတွင် ယိမ်ထိုးလျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်နောက်ဆုံး မာနကိုလျှော့ကာ မေတ္တာမရချင်လည်း နေပါစေတော့၊ ကားခ တစ်ကျပ်လောက်တောင်းဖို့ ကြည်ပြာအနီးကို မရဲတရဲ တိုးကပ်ခဲ့သည်။ ကြည်ပြာသည် လှည့်မကြည့်သော်လည်း ကျွန်တော်ကပ်လာမှန်းသိနေလေသည်။ အံ့ဩဖွယ်ရာမိန်းမတို့၏ အစွမ်းအစပါလား၊ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်နှင့် ဝေးရာကို ရွှေ့သွား၏။

ကျွန်တော့်ကမ္ဘာတွင် ဘာမှမရှိတော့။ အရာအားလုံးသည် ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီး သာ ဖြစ်လေသည်။ အမြန်ကားလေးတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကြည်ပြာ ပြေးကပ်သည်၊ မရ။ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော်က ပြန်ရမယ့်လမ်းက မတူ၊ စီးရမည့်ကားက တခြားစီ၊ ကြည်ပြာစီးမည့်ကားပေါ်လည်း ကျွန်တော် တက်မလိုက်ပုံတော့၊ ဟိုး အလျင်အဆင်ပြေနေစဉ်ကာလကပင် လုပ်ခွင့်မရသော အပြန်လိုက်ပို့ သည့်အဖြစ်မျိုးသည် ယခုအချိန်တွင် ပို၍ သာ ဆိုးတော့မည် ဖြစ်သည်ဆိုတာကို ကျွန်တော် နားလည်သည်။

နောက်ကားတစ်စင်း ရောက်လာသည်။ ကြည်ပြာ ထပ်မံပြေးကပ်သွားပြန်သည်။ သူမသည် ကျွန်တော်နှင့် ဝေးရာကို အတော်ရောက်ချင်နေပုံရ၏။ တစ်ချက်နှစ်ချက် လန်ထွက်လာပြီး နောက် ဆုံး ကြည်ပြာ ကားပေါ်ရောက်သွားသည်။ ကားလေး အလယ်တန်းအပေါက် ငါးယောက်မြောက်မှာ နေရာရသွားသည်။ စပါယ်ရာက နံပြည့် အတွယ်တစ် မောင်းဟုအော်သည်။

ကားလေးသည် ကျွန်တော့်အနားမှ တိုးထွက်သွားသည်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝကြီး တစ်ခုလုံး ကိုတင်ပြီး မောင်းထွက်သွားသလို ခံစားရ၏။

ကျွန်တော့်ထံမှာ ဘာမှမရှိတော့၊ ဝေးပြီ။ နောက်ဆုံး အနေနှင့်
နောက်ဆုံးခုံတွင်ပါသွားသော ကြည့်ပြာကို ကျွန်တော် လှမ်းငေးသည်။ ကြည်ပြာက
အပေါ်တန်းနှစ်တန်းကို မြဲမြံအောင် ကိုင်ထားကာ မျက်နှာကို ကျွန်တော်နှင့်
ဝေးရာဘက်သို့ လွှဲထားသည်။ ဪ . . . ကြည်ပြာရယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့
ရက်စက်သည့် အပြုအမူကိုပင် တစ်ခုမီ မလွတ်ရအောင် ငေးမောနေခဲ့သည်။
ကြည့်ပြာကားကလေးသည် ဆူးလေမီးပွိုင့်မှာ မိသဖြင့် ရပ်သွားသည်။ ကြည်ပြာ
ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မှ လှည့်မကြည့်။ ကျွန်တော် ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချထားလိုက်သည်။ မော့မကြည့်တော့။ ညနေရီနေရောင်၏
ငြိုးရည်သင့်အလင်းအောက်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသော လူတစ်ယောက်ကို
ကြည်ပြာ နားလည်နိုင်ပါစေတော့။ သို့သော် ကျွန်တော်
ဘာကိုမှတော့မျှော်လင့်မထားတော့ပါ။ ထိုစဉ် ရဲဝင်း ရဲဝင်းဆိုသည့် ကြည်ပြာအသံ
သည် အံ့ဩတုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကျွန်တော့်နားစည်ကို ဖြတ်သန်းကာ
အသိဉာဏ်အတွင်းသို့ ရောက်လာလေသည်။ ဘုရား . . . ဘုရား . . . ကြည်ပြာ။

ကျွန်တော် မော့ကြည့်တော့ ကြည်ပြာသည် အပေါ်တန်းများကို
ဆုတ်ကိုင်ထားသော သူမ၏ လက်များကို ဖြုတ်ကာ လွယ်အိတ်ကိုနှိုက်သည်။

“ရဲဝင်း ပိုက်ဆံ ပိုက်ဆံ”

အနက်ရောင် ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး လွယ်အိတ်ထဲမှ ထွက်လာစဉ်တွင်
မီးပွိုင့်လွတ်သွားကာ ကားများ မောင်းထွက်စပြုသည်။ ကြည်ပြာသည်
ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကာ အထဲမှ ဆွဲမိကိုင်မိရာ ပိုက်ဆံများကို ဆွဲထုတ်ရင်
ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထိတ်လန့်တကြားအော်သည်။ ထို့နောက် အရှိန်ရလာခါစ
ကားပေါ်မှ ပိုက်ဆံများကို နံဘေးသို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပျက်သွား
သော အဖြစ်အပျက်များကို အံ့ဩမှင်တက်စွာ ငေးမောနေစဉ် ပိုက်ဆံများက ဖွေးခနဲ
ကားလမ်းမ ပေါ်ကျလာသည်။ ဆူးလေ မီးပွိုင့်မှာ တောင်းနေကြသည့်
ကောင်လေးတစ်အုပ်က ပိုက်ဆံများဆီ ပြေးအသွားတွင် ကျွန်တော်လည်း

သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွားကာ ထိုနေရာသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားမိပြီး . . .။

ကျွန်တော် ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ထံ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးကာ လက်လှမ်းစဉ်
ကောင်လေး တစ်ယောက်နှင့် တိုက်မိကာ ထိုကောင်လေးပေါ်မှ ကျော်ပြီး
ကားလမ်းမပေါ်ကျသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ငါးကျပ်တန်ကိုတော့
ရအောင်ကောက်လိုက်နိုင်သည်။ ထိုစဉ် တစ်ယောက်က
ကျွန်တော့်ကိုဝင်တိုက်သည်။ ကားများ ဘရိတ်အုပ်သံ ၊ ကျွန်တော် ဘာမှမသိတော့။

သတိရရချင်း ကျွန်တော် ကားလမ်းမပေါ်က မွန်ထူကာ
ထရပ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်ကာနေ၏ ။ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ
လူစီးကြောင်းကြီး ခဏရပ်တန့်၍ သွားသည်။ ကားများ ပိတ်ကုန်သဖြင့် ဟွန်းသံ
တဝှီဝှီတဝှမ်ဝှမ် မြည်နေကြသည်။ ကားပေါ်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှ လူတွေ
ပိုက်ဆံတောင်းသည့် ကောင်လေးသုံးယောက် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ
ပိုက်ဆံလုကောက် နေသော ကျွန်တော့်ကို နားမလည်နိုင်စွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။
လူတွေ ချက်ချင်းအုံလာသည်။ ကားသမားတစ်ယောက်က မျိုးစုံဆဲ၍ သွားသည်။
ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကားတိုက်တာလား၊ မျက်လုံး ပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်ထံ
ရောက်လာသည်။ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ကျွန်တော် ဇောချွေးတွေ
ပြန်လာ၏ ။

“အမလေး ကားပေါ်က လှူသွားတဲ့ ပိုက်ဆံကိုတောင်မှ ဝင်လှတဲ့ လူက
ရှိသေး၊ ရုပ်ကလေးက သနားကမားနဲ့”

ကျွန်တော်နှင့်အတူ ပိုက်ဆံလုသူ အမျိုးသမီးကြီးက အော်ပြောသည်။

“ဪ . . . သူကလုတာ . . .”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး”

“ကဲ ကိုယ့်လူ ဘယ်လို ဖြစ်ရတာ လဲ”

မီးပွိုင့်မှ အစအဆုံးမြင်လိုက်ရသော ယာဉ်ထိန်းရဲ တစ်ယောက်က
တိုးပွေ့ကာ ကျွန်တော့် ကိုမေးသည်။

“မဟုတ်ဘူး . . . သူက ကျွန်တော့်ရည်းစားဗျ”

“မင်းရည်းစားက ဘာလဲကွ၊ ကားက မင်းဘကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံက
ဘယ်လောက်တန်လို့လဲ၊ သေသွားနိုင်တယ် သိသလား”

လူအုပ်ကြီးက နားမလည်နိုင်စွာ အံ့ငေးပြီးကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်တော်
ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့လေသနည်း။ ကျွန်တော်ဘာကိုမှ နားမလည်တော့ ။ ။

*

ပုရွက်ဆိတ်ငါးကောင်

သူငယ်ချင်းများ အားလုံးတိတ်ပြီး ငြိမ်နေကြသည်။

သူတို့ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာစကားကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ပြောရမည်ဆိုတာ ရှာမရခြင်း၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်းနှင့် ဘာဆက်လုပ်ရမည်ဆိုတာကို ဝေခွဲမရခြင်းတို့ ပြည့်သိပ် ကျပ်ညပ်၍ နေကြသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တစ်ယောက်မှ မျက်ဝန်းချင်းအဆုံ မခံကြ။ ကြည်ပြာက ခေါင်းကိုငုံ့ချကာ စိန်ဓားမောက်ဖိနပ်ထဲက သူ့ခြေမကလေးကို ကွေးလိုက်ဆန့်လိုက် လုပ်ကြည့် နေသည်။

ကျွန်တော့်ရင်သည် ဘာမှမရှိတော့သလို ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာသည် လာရောက်ဆိုကျပ်နေခဲ့၏ ။

“ရဲဝင်းရယ် . . . ဖြစ်လိုက်မှ အသည်းအသန်ချည်းပဲ။ နင် ပိုက်ဆံလုတဲ့ ကောင်လေး တွေနဲ့ တိုက်မိပြီး ကားလမ်းမပေါ်လဲကျသွားတာ၊ နောက်က ကားတွေထိုးရပ်ကုန်တာ၊ အားလုံးကို ကြည်ပြာက ကားပေါ်က တွေ့တယ်တဲ့။ သူလည်း ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းရောက်တော့ဆင်းပြီး နင့်ဆီ ချက်ချင်းပြန်လိုက်လာသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နင်မရှိတော့ဘူးတဲ့”

ယဉ်ယဉ်သိန်းက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ပြောသည်။ သူ ကြည်ပြာကို လှမ်းကြည့်တော့ ကြည်ပြာ၏ ခေါင်းကိုမမော့ဘဲ ပင့်ကြည့်သော မျက်လုံးချင်းဆိုသည်။ ကြည်ပြာ ဖျတ်ခနဲမျက်နှာ လွှဲသွား၏ ။

“ဟား . . . ငါ ဘယ်လိုနေရမလဲ။ လူတွေက ချက်ချင်း အုံလာတာ။

ပြီးတော့ သူတို့က ငါ့ကို ပိုက်ဆံဝင်လုတဲ့ လူလို့ ထင်တာဟ။ အေးလေ . . .
ငါကလည်း အတင်းပြေးသွားပြီး တွန်းထိုး လုပ်မိတာကို” မချီတင်ကဲ ကျွန်တော့်
ကြေကွဲသံဆုံးတော့ လွင်ဦးက ရယ်ချင်နေသော နှုတ်ခမ်းကြီးကို ကိုက်ထား၏။
အောင်နိုင်စိုးက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ မိုးမိုးနှင့်ယဉ်ယဉ်သိန်းက
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်လှမ်းကြည့်ကာ ထိန်းပြီးထားသည့်ကြားမှ တခွီးခွီးအသံ
ထွက်လာ သည်။ နောက်တော့ မမြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းများသည်
သူတို့အာရုံထဲမှာပေါ်လာကာ တဟား ဟား ရယ်သံတွေ ထွက်ကျလာလေသည်။
ကြည်ပြာပင် နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ထား မျက်လုံးပင့်ကြည့် ရင်းက ကျွန်တော့်ကို
အားနာသလို ပြုံးသည်။

“အေးဟယ် . . . တကယ်တဲ့။ ကြည်ပြာ၊ ငါ့ အိမ်ကိုရောက်လာတော့
မျက်စိမျက်နှာပျက် လို့။ သူက နင် ကားတိုက်လို့ သေပြီတဲ့။ ဟား . . . ဟား . . . ဟား .
. .။ ငါတို့လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူးပေါ့။ ကြည်ပြာပြောပြတော့ နင့်
စိတ်မပူဘဲ တစ်အိမ်လုံးရယ်လိုက်ကြတာ။ နင့်အိမ်ကိုလည်း လိုက်မလာရဲဘူး။
မတော် နင်တကယ်ဖြစ်ရင် ဒုက္ခ”

“နင်ကလည်း ပိုက်ဆံမပါလည်း ကြိုပြောရောပေါ့ဟာ။ ငါတို့ပေးမှာပေါ့။
ကြည်ပြာကလည်း တောင်းကတည်းက ပေးလိုက်ရင် . . .”

“အို . . . သူနဲ့ငါ အတူရှိနေတာပဲ။ ထပ်တောင်းပါလား။ ငါက မေ့တာပေါ့။
ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

ကြည်ပြာက မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသေးသော်လည်း သူမ အကြည့်တွင်
စိုးရိမ်စိတ်ပါနေ သည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို လူလယ်ကောင်မှာ
အော်ခဲ့တာ၊ အနားကပ်ခွင့်မပေး တာ စကားတွေကို ကြည်ပြာမှတ်မိနေပါလိမ့်မည်။
သို့သော် မိန်းမတို့၏ ဗီဇအတိုင်း ဘယ်တော့မှ ဝန်မခံချင်ကြ။ ရှိပါစေတော့လေ။

“ထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ အားလုံးက ငါ့အပြစ်နဲ့ငါပါ”

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ တံတောင်ဆစ်နဲ့ နားရွက်ပဲ ပွန်းသွားတာ၊ ဒီထက်အများကြီး အခြေအနေဆိုးနိုင်တယ်ကွ။ ကြည်ပြာက တစ်မနက်လုံ စိတ်ပူနေတာ။ မင်းမြင်မှပဲ ဟဲဟဲ . . .။ ကဲ . . . ငါတို့သွားမယ်။ ကြည်ပြာ နင် သတင်းမေးချင် မေးပေတော့”

အောင်နိုင်စိုးက လှေကားစပ်မှ ခုန်ချကာ ယဉ်ယဉ်သိန်းကို လှမ်းဆွဲသည်။ လွင်ဦးနဲ့ မိုးမိုးကလည်း ထပြီ။ အောင်နိုင်စိုးက မျက်စိမှိတ် မေးဆတ်ပြသည်။ ကြည်ပြာသည်။ ငြိမ်၍ ရပ်နေသည်။ ကျွန်တော်လည်း ခေါင်းကိုသာ ငိုက်စိုက်ချထားလိုက်မိလေသည်။ ဒီအဖြစ်အတွက် ကြည်ပြာ အတော်ရှက်သွားမလား။ ကျွန်တော် တောင်းပန်လိုက်ရမလား။ ဖျတ်ခနဲ ခိုးကြည့်တော့ ကြည်ပြာနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံကြပြန်သည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ကမန်းကတန်း မျက်နှာ လွှဲကြရသည်။ ခဏကြာတော့ ကြည်ပြာထံမှ သက်ပြင်းချသံ သဲ့သဲ့ကိုကြားရ၏ ။

“တော်တော် နာနေသေးသလား”

ကျွန်တော် ဦးခေါင်းကို ခါရမ်းသည်။ ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်ဘယ်ဘက်နားရွက်သေးသေး ကလေးကို ကိုင်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်နာသွားသဖြင့် အားခနဲ အော်တော့ ကြည်ပြာက လန့်ဖျပ်၍ လက်ကိုလွှတ်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“တံတောင်ဆစ်ကရော”

ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကို တအံ့တဩကိုင်ကြည့်သည်။

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ဟွန်း စိတ်ပူရတာ နဲ့တောင် မကာမိဘူး”

“စိတ်ကော တကယ်ပူလို့လား”

ကြည်ပြာက မျက်စောင်းထိုးကာ မျက်လွှာကို ချသွားသည်။ ပါးလျပြီး

ချွန်ထွက်နေသည့် အပေါ်နှုတ်ခမ်းကလေး။ သွေးကြောကလေးတွေ မြင်နေရတဲ့ ပါပြင်၊ ညာဘက် ပါပြင်ပေါ်က ပြုံးလိုက်လျှင် ပါးချိုင့်တွင်းနက်နက်ထဲ ခုန်ချသွားလေ့ရှိသည့် မဲ့စိမ်းစိမ်းကလေး တစ်လုံး၊ နဖူးကျဉ်း ကျဉ်းကလေးပေါ်က ကပိုကရိုဝဲကျနေသည့် ဆံစကလေးများ၊ ကျွန်တော့်ရင်တွေ ခုန်လာပြန်သည်။ ထိုစဉ် ကျောင်းသူလေးငါးယောက်ဆင်းလာသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ နေရာရွှေ့ပေးလိုက်ရ၏။

“နင့်ကို လူတွေ ဝိုင်းအုံလာရောလား”

“အေးပေါ့၊ သူတို့က ငါ့ကို နားမလည်ကြဘူးဟ”

“မိန်းမကြီးကလည်း ကားပေါ်ကချသွားတဲ့ ပိုက်ဆံကို ဝင်လုတယ်လို့ အော်တော့ ပိုဆိုး တာပေါ့။ ငါ့လက်ထဲမှာကလည်း ငါးကျပ်တန်”
ကျွန်တော့်စကားမဆုံး ကြည်ပြာက တခွီးခွီးရယ် သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝမရယ်နိုင်။

“ဒီတော့ နင် ဘာပြောခဲ့သလဲ”

ဘုရား . . . ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်သွားသည်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရည်းစားဟု ကျွန်တော် ကြံရာမရစွာ ဖြေရှင်းခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ပျက်သွားသော ကျွန်တော့်မျက်နှာကြောင့် ကြည်ပြာက မျက်မှောင်ကို ကျုံ့သည်။

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . အဲဒီ ပိုက်ဆံဟာ ငါနဲ့ပတ်သက်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ရှင်းပြရတာ ပေါ့ ဟာ။ ဟို နင်စိတ်မဆိုးနဲ့ဟာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ရည်းစားဗျလို့ ငါပြောခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူကမှ မယုံပါဘူးဟာ။ နားလည်း မလည်ကြဘူးဟာ။ နင်စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ကြည်ပြာ”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ”

တော်ပါသေးရဲ့ဟု အောက်မေ့ရသည်။ ဒါပေမဲ့ ဇော်မင်းထွေးက ကျွန်တော့်ကို ဆွဲထိုးသည်။

“အရူးအပေါ့၊ အဲဒီ လိုဖြစ်အောင် မင်းကို ထားခဲ့တာကွ။ ဒါဆို ငါတကယ်နင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ် ပြီလား ဘာညာမေးရမှာ အဖြေရအောင် တောင်းရမှာ။ မင်းဟာလေ အမြဲတမ်း အူကြောင်ကြောင် နဲ့ မင်းကပဲ တော်ပါသေးရဲ့ စဉ်းစားရသေးသလား၊ ငတုံး အရူးအပေါ့”

ကျွန်တော် ဆွေးသွားသည်။ ဪ ငါဟာ အတော်ညံ့ပါကလား။ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ဒီလို အသုံးချရမှာပါလားဟု အခုမှ နောင်တရနေမိသည်။ ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။

“သေလိုက်၊ လဲသေလိုက်။ မင်း နောက်ပိုင်း ဘာဆက်ပြောသေးသလဲ”

“ဟင့်အင်း . . . ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့ဆီ လိုက်လာတာ”

“တော်သေးတာပေါ့၊ ကြည်ပြာက မင်းကို အဖြေပေးပြီးသွားပြီလို့ ယူဆနေမှာ သေချာတယ်။ မင်းနဲ့ ကြည်ပြာဖြစ်ပြီ။ မင်းဘာမှ ထပ်မရှည်နဲ့နော်။ ခပ်တည်တည်နေ၊ ကြည်ပြာ ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လိုဆက်ဆံ၊ မနက်ဖြန် ငါတို့က မုန့်ကျွေးခိုင်းမယ်။ မင်းခပ်တည်တည်နဲ့သာ ကျွေးလိုက် ကြားလား”

ဇော်မင်းထွေး စကားကြားရတော့ ကျွန်တော့်ရင်သည် ဖျတ်ခနဲနိမ့်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ တစ်လောကလုံးလည်း ဖျတ်ခနဲ လင်းသွားသလို ထင်ရ၏ ။ ကြည်ပြာနဲ့ငါနဲ့ ဖြစ်ပြီ။ ငါ့မှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ရပြီ။ အသိဉာဏ်သည် နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော အရိပ်အရောင် အသံတို့သည် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော့်ခံစားမှုအပေါ်ကို စုကျလာသလို ဖြစ်သွားသည်။ နှလုံးသည် မငြိမ်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို တွန့်လိမ်ကာ အားရှိပါးရှိ ကွေးဆန့်ပစ်လိုက်ချင်မိ၏ ။ ဘယ်လိုရသပါလိမ့်။ ထိုတဒဂ် တွင် တစ်လောကလုံးမှာရှိသည့် ပန်းတွေ တစ်ပြိုင်နက် ပွင့်လာကြလေသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်၍ နေသည်။ တစ်ခုခုကို အားရှိပါးရှိ ဖက်ထားလိုက်ချင်၏ ။ ကျွန်တော့်အတွက်

ဒေါ့ဂျစ်ကားတစ်စီး၏ ဦးခေါင်းပိုင်းသည် လည်း ချစ်စရာကြီးဖြစ်နေသည်။ အစာကောက်နေသော ကြက်မနှင့် ကြက်သားကလေးတစ်အုပ် ကလည်း လှနေသည်။ နေရောင်၊ ပန်းပွင့်၊ သစ်ရွက် ကားလမ်းမပေါ်က လူတွေအားလုံးသည် နဂို ထက်လှ၍ နေလေသည်။ ကျွန်တော် အိမ်မှာ ဆန်ဆေးပေးသည်။ ရေတွေဘာတွေ ခပ်သည်။ ခရမ်းချဉ်သီး ဝင်လှီးသည်။ သီချင်းတအေးအေးနှင့် တွေ့ကရာတွေ လျှောက်လုပ်နေသော ကျွန်တော့်ကို အမေက မသင်္ကာသလိုကြည့်၏ ။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် ခဏခဏ ပိတ်ကန်တတ် သော ရွှေဝါကိုပင် စာလေးခွေတွေဘာတွေ ဝယ်ကျွေးကာ ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သေးသည်။

ထိုညတွင် အိပ်၍ မပျော်၊ ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ လမင်းသည် ဘယ်လို သာရမယ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေကာ၊ ကြယ်တွေကလည်း ဘယ်လို ခုန်ရမည်ဆိုတာ မသိဟုပင် ကျွန်တော်ထင်သည်။ ကြည်ပြာ . . . ကြည်ပြာ . . . ကြည်ပြာ ကျွန်တော့် ရင်ခုန်သံသည် ထိုအတိုင်း မြည်နေသည်။ အရာရာသည် ကောက်မ လျှင် ပေါ့ပေါ့ကလေး ပါလာလိမ့်မည်ထင် သည်။ ကြည်ပြာ၏ လှပသော မျက်နှာကလေးသည် ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ပုံသဏ္ဌာန် အမျိုးမျိုး ဖြင့် ဖျတ်ခနဲဆတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ မျက်ဝန်းများကို မှိတ်ထားသော်လည်း ရင်ခွင်တစ်ခုလုံးသည် တင်းတောင့်နေကာ အိပ်ချင်စိတ်သည် ဘယ်မှာမှ ရှာ၍ မရ၊ ချစ်ရပါသော မကြည်ပြာ။

ရင်ခုန်နိုင်လွန်းသော ရင်သည် နံနက် ငါးနားရီလောက်တွင်မှာ ပျော်ပျော်ကြီး အိပ်သွားသည်။ မနက်ရှစ်နာရီကျော်မှ နိုးသည်။ ဟိုက် . . ။ ကမန်းကတန်း ဗိုလ်တစ်ထောင် တက္ကသိုလ်ကို လစ်ရသည်။ ဒီနေ့မနက် ကြည်ပြာနှင့် အထိမ်းအမှတ် ကင်ပွန်းတပ် ကျွေးရမည် မဟုတ်လား။ ရောက်သွားတော့ လူစုံနေပြီ။ ကြည်ပြာ၏ အပေါ်နှုတ်ခမ်းချွန်ချွန်သည် တစ်ထွာ လောက် ရှေ့ကို ရောက်နေ၏ ။ မျက်လုံးတစ်ချက်အေ့မှာပင် မျက်စောင်း ရှစ်ခါလောက်ထိုး သည်။ မိုးမိုးက ကြည်ပြာနံဘေး ကပ်လျက်ခုံမှာ ကျွန်တော့်ကို

နေရာပေးသည်။

အဟား . . . ။

“တစ်ညလုံး အိပ်လို့မပျော်ဘူးဟာ၊ ဟောဒီလို ဟောဒီလို ဖြစ်နေတာ မနက်လင်းခါနီး မှ မှေးခနဲ . . . ”

“သေလိုက် . . . ”

ဒီလိုနှင့်ပင် တဝါးဝါး တဟားဟားနှင့် ဂုဏ်ပြုပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားခဲ့၏ ။
အခုမှ ကျွန်တော် လည်း ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံလုပွဲကြီးကို ရယ်နိုင်သည်။
ကားထွက်ခါနီး မှ ပိုက်ဆံပေးဖို့ သတိရသော ကြည်ပြာ၏ ဦးနှောက်ကို
ကျွန်တော်အတော့်ကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ အခုတော့ ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော်
ချစ်သူဖြစ်တာ တစ်ပတ်ရှိပြီ။

သို့သော် ကျွန်တော် မကျေနပ်။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ လှုပ်ရှား ပြောင်းလဲရသလောက်၊ အပြင်တွင်တော့
ဘာမှပြောင်းလဲ မှုကို မတွေ့ရ။ ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော်သည် နံနက်မိုးလင်း
ကျောင်းမှာတွေ့ကြသည်။ ပြီးတော့ ကြည်ပြာသည် မိုးမိုးတို့ ယဉ်ယဉ်သိန်းတို့နှင့်
အတန်းတက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က လက်ဖက်ရည် ဆိုင် ထိုင်ကြသည်။
ဟိုယခင်ကအတိုင်း ဘာမှလည်း မထူးခြားလာပါကလား။

ကြည်ပြာကလား သူမ သူငယ်ချင်းတွေနှင့်သာ ကပ်၍ နေတတ်သည်။
နှစ်ယောက်တွေ့ရ သည့်အချိန်က ဘာမှမရှိ၊ တွေ့ကြုံသည့်အခါကျတော့လည်း
ကြည်ပြာသည် မနားစတမ်း စကားတွေပြောသည်။ သူမတို့အိမ်က ကြောင်ကလေး
ဖျားသည့်အကြောင်း၊ သူမအစ်မဝယ်လာ သည့် ဘီဘဲထဘီက လေးဆယ်တိတိ
ဈေးများသွားသည့်အကြောင်း၊ ပိတုန်းပုံ ရင်ထိုးကလစ် ပျောက်သည့်ကိစ္စ၊
သူမတို့အိမ်နားက သူငယ်ချင်းညီမ၏ ရည်းစားအကြောင်း တစ်မိနစ်လျှင် စကားလုံး
နှစ်ရာနှုန်းဖြင့် ကြည်ပြာ၏ နှုတ်ခမ်းပါးကလေးသည် မှန်မှန် တုန်ခါလျက်ရှိသည်။

ခဏကလေး စဉ်းစားပြီးလျှင် “ဟဲ့ သိလား” ဆိုသည့်စကားနှင့် စကားအနည်းဆုံး နာရီဝက်လောက် မရပ် တမ်းပြောနိုင်သော နှုတ်ခမ်းကို ကျွန်တော် ငေးမောကာ အံ့သြနေခဲ့မိသည်။ နောက်ဆုံး ယဉ်ယဉ်သိန်းတို့ရောက်လျှင် ရောက်သည့်နေရာမှာရပ်ကာ တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိသော စကားများကို ပြောကြပြန်သည်။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ။ ကမ္ဘာကျော်ကဗျာဆရာကြီးများ၊ ပတ္တမြားဆရာများ၊ အဘိဓမ္မာဆရာများလည်း ထိုသို့ပင် အချစ်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မဖော်နိုင်ခဲ့ကြပုံ ပေါ်သည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဇော်မင်းထွေး မင်း ယဉ်ယဉ်သိန်းလက်ကို ဘယ်လိုစကိုင်လဲ”

“ဟေ . . .”

ဇော်မင်းထွေးက ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

“ကြည်ပြာက မစွဲဘူးကွာ၊ စကားသိပ်များတာပဲ၊ မင်းတို့အတွဲဆို တွေ့လိုက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သွားတာပဲ၊ ကြည်ပြာက အဲဒီ လိုမဟုတ်ဘူးကွာ”

“ဟ . . . အစတော့ ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ ငါတို့က ကြာပြီကိုး၊ ပြီးတော့ ကြည်ပြာကလည်း ဒါ ပထမဦးဆုံး၊ မင်းကလည်း ပထမဦးဆုံးဆိုတော့ . . .”

“ထားပါ၊ မင်းဘယ်လို လက်စကိုင်သလဲ၊ ငါ ကြည်ပြာလက်ကလေးကို သိပ်ကိုင်ချင်တာပဲ ကွာ”

အောင်နိုင်စိုးမျက်နှာမှာ စိတ်ပျက်သလို ဖြစ်လာသည်။ မျက်မှောင်ကို ကြုတ်၏ ။

ခေါင်းကို ခါရမ်းလေသည်။

“မသိဘူးကွာ၊ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ငါကပဲ စကိုင်တာလား၊ သူကပဲ

စကိုင်တာလားတော့ မသိဘူး၊ မင်းနှယ့်ကွာ ရည်းစားဖြစ်နေမှပဲဟာ”

“မရဘူးကွ၊ ကြည်ပြာကတော့ ငါ့ကို စကိုင်မယ် မထင်ဘူး ၊ ငါကလည်း ဘယ်လို စကိုင်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးဖြစ်နေတယ်”

“ကြုံသလို ကြည့်လုပ်ကွာ . . . ”

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်တော် ကြည်ပြာလက်ချောင်းကလေးများကို ဂရုစိုက်လေ့လာခဲ့သည်။ တော်တော်အလုပ်ရှုပ်တဲ့ လက်ချောင်းတွေပါလား။ သုံးမိနစ်တစ်ကြိမ် နဖူးပေါ်မှ ဆံပင်ကို ပင့်သပ် တင်သည်။ မကြာခဏ ခါးအစပ်နားက အကျစ်ကို ဆွဲချရသည်။ စကားပြောလျှင် ရင်အရှေ့မှာ ထိုလက်ချောင်းများသည် ဝှေ့လည်ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ ပုံသဏ္ဌာန်အမျိုးမျိုး ရှိတတ်သည်။ တစ်ချိန် မှ အားချိန် နားချိန်မရှိခဏကလေး ငြိမ်သွားသည့် လက်ချောင်းကလေးများကို ကျွန်တော် ကောက်ယူဖျစ်ညှစ် ဆုတ်ကိုင်လိုက်ရမှာလား။ သို့သော် ကြည်ပြာသည် လက်ချောင်းများကို ပြန်လည်ဆွဲယူကာ ကျွန်တော့်ကို ထအော်လျှင် ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ။ ရှက်ရတာ နဲ့ သေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်သည် နူးညံ့ညင်သာစွာ ကြည်ပြာ၏ လက်ချောင်းကလေးများကို ဖွဖွဆုပ်ကိုင် ကာ တိတ်ဆိတ်နေသော နေရာကလေးမှာ ဘာစကားမှမပြောဘဲ ထိုင်နေချင်ပါသည်။ လူရှုပ်သော လမ်းမပေါ်မှာ ကြည်ပြာလက်ချောင်းကလေးများကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ လမ်းလျှောက်ချင်ပါသည်။ သို့မှသာလျှင် ကြည်ပြာကို ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်သည်ဆိုသည့် အသိစိတ်သည် ထင်ရှားကာ ယုံကြည်ဖို့ လွယ်လွယ်ကလေး ဖြစ်၍ လာလိမ့်မည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်သည် သူ့ချစ်သူ၏ လက်ဖဝါးထဲတွင် သူတို့ လက်ချောင်းကလေးများကို ထိုးသွင်းကာ မိမိချစ်သူ၏ ချစ်ခင်မေတ္တာကို သိရှိခွင့်ရှာကြသည်။ ရင်ခုန်စွာ လုံခြုံနေကြသည်ဟု ကျွန်တော် ထင်သည်။ လက်ချောင်းချင်း ချိတ် သွားသော ကျောင်းထဲက ချစ်သူများကို ကျွန်တော်ဝမ်းနည်

အားကျစွာ ငေးမောနေခဲ့သည်။

ထိုကိစ္စကို ကျွန်တော် သည်းမခံနိုင်တော့။ ထိုကိစ္စသည် ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်ကို တကယ် မချစ်ဆိုသည့်အဆင့်ထိ ရောက်အောင် ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်စပြုလာကြပြီ။ ကြည်ပြာဟာ အရပ်ပုပု အူကြောင်ကြောင် လူတစ်ယောက်နဲ့အတူ တွဲလျှောက်ရတာ ကို ကြောက် လန့်နေသလား၊ ရှက်နေသလား၊ တကယ်သာ ချစ်သည်ဆိုလျှင် ကြည်ပြာ၏ လက်ချောင်းကလေး များသည် ကျွန်တော့် လက်အပါးထဲကို ရောက်ကိုရောက်လာရမည်။

ကြည်ပြာဟာ ကျွန်တော့်ကို . . . ။

နောက်ဆုံးတော့ ထိုကြောက်လန့်မှုကို ကာကွယ်ဖို့ ကျွန်တော့်မှာ ရိုးသားစွာ ရင်ဆိုင်ဖို့ သာ ဆုံးဖြတ်မိ၏ ။ ထိုနေ့က ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော် လူရှင်းသည့် ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်၏ လှေကားထောင့်ချိုးတွင် ထိုင်နေခဲ့သည်။ ပြောစရာ စကားကုန်သွားသဖြင့် ကြည်ပြာ နှုတ်ခမ်းက လေး ငြိမ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်ချစ်ရသော လက်ချောင်ကလေးများကို ကြည်ပြာက ပေါင်ပေါ်က အမွေးပွလွယ်အိတ်ကလေးရဲ့ အပေါ်မှာ အသာကလေးတင်ထားခဲ့သည်။

“ကြည်ပြာ . . .”

“ဘာလဲ”

ကျွန်တော် နည်းနည်း ရွံ့သွားခဲ့သည်။

“ငါ . . . နင့်ကို ပြောစရာရှိလို့ဟာ”

ကြည်ပြာက နှုတ်ခမ်းများကို စိတ်ပျက်သလို ဆွဲဆန့်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ပြော . . . ပြော . . . ဘာလဲ”

ကျွန်တော့်ရင်သည် ဖျတ်ခနဲခုန်၍ သွားခဲ့သည်။

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . နင် စိတ်တောင့် မဆိုးပါနဲ့ဟာ။ ငါကလေ . . .၊ အဲဒါ . . . နင့်လက် . . . ဟိုလက်ကလေးကိုဟာ၊ အဲဒါ . . . ကိုင်ထားချင်လို့”

“ငါ့လက်ကို . . .”

ကြည်ပြာက အလန့်တကြား ထအော်သည်။

“နင်ကလည်းဟာ . . . အော်လိုက်တာ။ ဟိုလေ ငါက အသားယူချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“တော်ပြီ . . . တော်ပြီ ဆက်မပြောနေနဲ့တော့။ နင်တို့ ယောကျ်ားလေးတွေဟာ သစ်ကုလားအုပ်နဲ့ အတူတူပဲ။ တော်တော်ကိုင်ချင်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ . . . ငါက . . .”

“အို . . . ဘာမှမပြောနဲ့တော့ဆို . . . ရော့၊ ဒီလောက်ကိုင်ချင်နေရင် ရော့၊ ရော့လေ”

ကြည်ပြာသည် ဒေါသထွက်သော မျက်ဝန်း၊ စိတ်ဆိုးနေသော နှုတ်ခမ်းတို့ဖြင့် သူမ ညာဘက်လက်ကို ကျွန်တော့်အရှေ့သို့ တွင်တွင်ထိုး၍ ပေးလေတော့သည်။ ကြည်ပြာ၏ လက်ချောင်းမှာ တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် ဘာမှမခြားတော့။ ကျွန်တော် ကြေကွဲသွားခဲ့သည်။

“ရော့ . . . လေ။ ကိုင်ချင်တယ်ဆို . . . ကိုင်ကိုင် ကြိုက်သလောက်ကိုင်”

“တော်ပါတော့ ကြည်ပြာရယ်၊ ငါ . . . မကိုင်ချင်တော့ပါဘူး။ ငါ ဒါမျိုးလိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ နင့်လက်ကြီးကို ပြန်ယူလိုက်တော့ဟာ”

“ဪ . . . ဒါမျိုးမကိုင်ချင်လို့ ဘယ်လိုမျိုး ကိုင်ချင်တာလဲ။ ငါ့လက်ကို ဖြတ်ပေးလိုက်ရမှာ လား”

“တော်ပါတော့ဟာ။ ငါက မရိုးမသား အထင်ခံရမှာစိုးလို့ ရိုးရိုးသားသား

အသိပေးပြီး ...”

“အသိပေးတာ ... အမလေး အံ့ပါ၊ အံ့ပါ၊ ရိုးသားပါပေတယ်ရှင်။

ရိုးသားပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်တော်

ကြည်ပြာလက်ချောင်းကလေးများဖြင့်ဝေးခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တွင် ကြည်ပြာသည် သူမ လက်ချောင်းများကို ထင်သလို မထားတော့။ ကျွန်တော် ငြိမ်သွားလျှင် မသက်သာသလို ကြည့်တတ်သည်။ လက်ချောင်းများကို ကာကွယ်လာသည်။ ကျွန်တော်နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ကျောင်းဝင်းထဲမှာ ထိုင်ကြသည့်အခါ တိတ်ဆိတ်မှု ရှိမနေအောင် စကားကို တွင်တွင်ပြောတော့သည်။ လမ်းအတူလျှောက်ကြသည့်အခါ လက်ဖဝါးချင်း မတော်တဆ ထိသည့် အခါတွင်တောင်မှ ကြည်ပြာသည် ကျွန်တော့်ကို သံသယမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ကာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ နံဘေးသို့ နေရာရွှေ့သွားတတ်၏ ။ ဝမ်းနည်းရပါသည် မကြည်ပြာ။

လွင်ဦးကတော့ “မလိုအပ်ဘဲ မရိုးသားချင်ပါနဲ့ကွာ။ မင်းက တရားဝင် သွားပြောတော့ ရှက်သွားတာပေါ့။ အမှန်ဆို ဒါဟာ မသိမသာနဲ့ ပြီးရမယ့်ကိစ္စမျိုးကွ ” ဟု ဆုံးမ၏ ။ အခြားလူတွေအတွက် အရာရာ လက်တစ်ကမ်းစာဟာ သားနဲ့ကျတော့ ဘာကြောင့် ယူဇနာသန်း ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာခက်ခဲနေတာလဲ အမေ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်လဆိုသည့် အချိန်သည် ရင်တစ်ဝက်သာ ခုန်ကာကုန်သွားခဲ့လေသည်။ ချစ်သူဆိုသည့် ခေါင်းစဉ်အောက်တွင် ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော်သည် သူစိမ်းဆန်နေဆဲ။ အသိတရား တစ်ခုတည်းနှင့် ဆက်သွယ်နေရဆဲ။

နောက်ဆုံး သူငယ်ချင်းတွေက ကူညီကြသည်။ ကန်တော်ကြီး သွားကြမည်။ ကျွန်တော့်ရင် သည် ငြိမ်ခနဲခုန်သွားသည်။ ဒါ ကျောင်းပရိဝုဏ်ပြင်ပမှာ ကြည်ပြာနှင့် ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး တွေ့ခွင့်ရသည့်ပွဲ။

ကျွန်တော့် မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်စုံသွားနိုင်ပါ၏။ သို့သော် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းရပါသည်။ ကြည်ပြာက သူမ မလိုက်ပါဟု ငြင်းသည်။

မိုးမိုးက “နင်ပဲ ရအောင်ခေါ်တော့ဟာ။ ကြည်ပြာက လုံးဝ မလိုက်ဘူး” တဲ့။ ကျွန်တော် ကြည်ပြာနံဘေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ကြည်ပြာသည် ဦးခေါင်းကို မမော့သော်လည်း မျက်နှာကတော့ မာထန်နေလိမ့်မည်ဆိုတာ သေချာပါသည်။

“ကြည်ပြာ . . . ”

ဦးခေါင်းကို မမော့။

“ကြည်ပြာ”

“လာပြောမနေနဲ့၊ နင်တို့အကြံ ငါသိတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ။ အခုဟာက ဘာမှ အကြံမရှိပါဘူး။

နင်မလိုက်ဘူးဆိုတော့ မိုးမိုးတို့က စိတ်မကောင်းကြဘူးပေါ့ဟာ”

“သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ကြည်ပြာက သက်ပြင်းချရင်းက ပြောသည်။

“ဘယ်သူ့ကြောင့် နင် မလိုက်တာလဲ။ ငါ့ကြောင့်လား၊ နင်နဲ့ ငါက ချစ်သူတွေလေဟာ . . . ဟို . . . ”

“ခဏ ခဏ မပြောနဲ့ နားငြီးတယ်။ ဟုတ်တယ် နင့်ကြောင့်”

“ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟ။ နင့်နဲ့ငါနဲ့ အတူသွားရမှာကို ရှက်နေလို့လား။ အေးလေ ငါကလည်း . . . ”

“မဆိုင်လိုက်တာ၊ ငါ နင့်ကို မယုံဘူး။ နင် ငါ့ကို ကတိတစ်ခု ပေးမလား။ ဒါဆို ငါလိုက်မယ်”

“ပေးမယ်ဟာ . . . ပြော”

ကြည်ပြာက ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စိုက်၍ ကြည့်သည်။

အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ခွန်းချင်း ပြောသည်။

“နင် ငါ့ကို ဟိုလေ မဖက်ဘူး။ မနမ်းဘူးလို့ ကတိပေးမလား”

ထိုစကားလုံးများသည် ကျွန်တော့်ရင်ကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ပုတ်လိုက်ကာ ကျွန်တော့် ဦးခေါင်းကို အောက်သို့ တွဲလောင်းကျစေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အတော်ရှက်ကာ အရမ်းဝမ်းနည်းသွားခဲ့သည်။

“ဒါဟာ အချစ်ရဲ့ အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်မှုတွေပါဟာ။ နမ်းတယ်ဆိုတာ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာ ပါ။ လုပ်ယူလို့မရပါဘူး”

“အို စာထဲကဟာတွေ လာရွတ်မပြန်နဲ့။ ပေးမလား၊ မပေးဘူးလား ပြော”

“ပေးပါတယ်ဟာ ပေးတယ်။ လုံးဝ နင့်ကို မထိဘူး သိလား”

ကျွန်တော်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ။ ကြည်ပြာက မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့်ပင် ကန်တော်ကြီး ထဲ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဟိုနှစ်တွဲကတော့ ပလီပလာ တီတီတာတာနဲ့ အတော့်ကို မျက်စိနောက်ဖို့ ကောင်းသည်။ ကိုယ်ချင်းစာချင်စိတ် နည်းနည်းကလေးမှ ရှိပုံမရကြ။

ဒီလိုနှင့်ပင် ကန်ရေရိပ်က သစ်ပင်အောက် ရောက်ခဲ့သည်။ ဟိုနှစ်တွဲမရှိတော့၊ ကြည်ပြာက မျက်နှာကို အမာထန်ဆုံး တင်းထားကာ စာအုပ်ထဲက စက္ကူတစ်ရွက်ကို ဖြကာ ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို စိတ်ချရပါမလားဆိုသည့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်သည်။ ရှိစေတော့။

“ရဲဝင်း . . . နင့်လွယ်အိတ်ပေး”

“...”

“ပေးလေ”

အော်သံက မာထန်လွန်းလှပါလား။ ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ကို

ချွတ်ပေးလိုက်တော့ ကြည်ပြာက သူ့လွယ်အိတ်နှင့် ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ကို နှစ်ယောက်အကြားမှာ အသေအချာချ သည်။ ပြီးတော့ မဲ့ရွဲကာ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားပြီး သူမ လက်ကလေးများကို လုံခြုံစွာ အရှေ့ကသို့ ယူသွားလေသည်။

လေပြည်သည် ကန်တော်ကြီးရေပြင်ပေါ်မှာ ရှုပ်တိုက်ကာ ပြေးလွှားလာသည်။ လှိုင်းကလေးများက ကမ်းစပ်လို့ ပြေးလာကာ ကမ်းစပ်တွင် ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။ ရေအစပ် က မြက်ပင်ရှည်ကလေးတွေက ဦးခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို လှောင်ပြောင်နေကြ သည်။ တိတ်ဆိတ်မှုသည် အနူးညံ့ဆုံး ဆွဲဆောင်မှုဖြင့် လွတ်လပ်ခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်းတို့ထံ ခေါ်ဆောင်ဖို့ နေရာအနှံ့မှာ ရှိနေခဲ့ကြသည်။

သစ်ရွက်လေတိုးသံ၊ ကျီးအာသံသဲ့သဲ့တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကန်တော်ကြီး သစ်ပင်ရိပ် များအောက်မှာ ကျွန်တော် တောင့်တင်းမာခဲ့စွာ ထိုင်နေရသည်။ လေပြည်သည် ကြည်ပြာ၏ လည်ကုပ်အစပ်မှ ဆံစကလေးများကို လွှင့်တင်ပင့်မြှောက်လိုက်သည့်အခါ ကြည်ပြာက ဆံပင်လေးများကို သပ်ရပ်အောင် ပြန်ပြုပြင်တတ်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် ဒီအချိန်ဟာ နားလည် မှုတစ်ခုရဲ့အောက်မှာ နွေးထွေးနူးညံ့စွာ ချုံမြိန်ခွင့်ရရှိမယ့်အချိန်။ အခုတော့ အချစ်ဆိုတာ ဒီလို တိတ်ဆိတ်အေးစက်စက် မာကြောကြောကြီးပါလား။ ကျွန်တော် ကြည်ပြာ၏ အနီကလေးပေါ်မှ စာလုံးများကိုဖတ်နေမိသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကြည်ပြာနားလည်လာမှာလား။ သို့သော် တော်တော် ကြာသည်အထိ ကြည်ပြာသည် ကျွန်တော့်ဘက်ကို လုံးဝလှည့်လာခြင်းမရှိ။ ကန်ရေပြင်အေဝးသို့ သာ ငေးမောနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော် တစ်ဖက်လှည့်ကာ ကြေကွဲမိသည်။ မကြည့်ချင်တော့။ ဘာကိုမှလည်း မသိချင်တော့။ ကြည်ပြာကျွန်တော့်ကို မချစ်တာသေချာပြီ။ ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းစွာဖြင့် မြက်ပင်တစ်ပင်ကို ဆွဲနှုတ်သည်။

အပိုင်းပိုင်းအစစ . . . ။

ထိုစဉ်မှာပင် မြေပြင်မြက်ပင်များအကြားတွင် လျှောက်သွားနေသော ပုရွက်ဆိတ်နီနီက လေးများ ကို တွေ့ရသည်။ ကြည်ပြာလည်ကုပ်ဖြူဖြူကလေးကို မလုံမလဲလှမ်းကြည့်မိသည်။ “နေရာတကာ မရိုးသားနဲ့ကွ . . .” ဆိုသော သူငယ်ချင်း၏ စကားကို သတိရမိသည်။ အေး တွေ့ကြသေးတာပေါ့မကြည်ပြာ။

ကျွန်တော်ခေါင်းကြီးကြီး ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူကာ ကြည်ပြာလည်ကုပ်အစပ် ပေါ် အသာကလေးခါချသည်။ ကျွန်တော့် ရင်သည် တဝန်းဝန်းတဒိုင်းဒိုင်း။ ကြည်ပြာများလှည့် လာမလား။ ပုရွက်ဆိတ်သည် ဖြူဖွေးသောလည်ကုပ်ပေါ်အကျတွင် ကြောက်လန့်တကြား အရပ် ရှစ်မျက်နှာသို့ လှည့်သည်။ ထို့နောက် ကြည်ပြာ၏ တီရှပ်ကလေးမှ ဟနေသော ကျောရိုးထဲ ပြေးဝင်သွား၏ ။ ထိုပုရွက်ဆိတ်သည် ကြည်ပြာ၏ လည်ကုပ်အစပ်မှ အမွှေးနုကလေးများပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကြည်ပြာ လုံးဝမသိ။

နောက်တစ်ကောင်

နောက်တစ်ကောင် . . . နောက်။

ငါးကောင်တိတိရှိသောအခါ ကျွန်တော့်ရင်သည် ထိန်းသိမ်းမရတော့လောက်အောင် တုန်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော် တစ်ဖက်သို့လုံးလုံးလှည့်ပစ်လိုက်သည်။ ကြည်ပြာက တားမြစ်ထားသော ဆေးပေါ့လိပ်ကိုပင် ထုတ်ကာ သောက်လိုက်သေးသည်။ မီးခြစ်ခြစ်သံကြောင့် ကြည်ပြာက လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမှမပြော။ ကျွန်တော့်ရင်တွေ တဝန်းဝန်း တဒိုင်းဒိုင်း။

ကျွန်တော်က လက်ဖြင့် ဖိဖမ်းသဖြင့် အတော် နာကျင်သွားသော ပုရွက်ဆိတ်များသည် ဒေါသထွက် နောက်ကျလှချည်လား။ သေအံ့မူးမူးများ ဖြစ်ကုန်ပြီလား။ ကျွန်တော်ကတော့ ယုံကြည်စွာပင် လုံးဝလှည့်မကြည်။ အချိန်သည် အပြင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသောလည်း ရင်ထဲမှာ ဝန်းဒိုင်းကျနေပါသည်။ ကျွန်တော်

အသက်ရှူ သိပ်မမှန်ချင်တော့။ ထိုစဉ် ဟဲ့ ဆိုသော အသံထွက် လာ၏။ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်တော့ ကြည်ပြာပခုံးကလေးကို တွန့်သည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ လုံးဝ အခြားဘက်သို့ လှည့်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . ”

ကြည်ပြာသည် ပခုံးကို တွန့်ဆက်ကာ လက်ကိုနောက်ပစ်၍ အကျူးကို စမ်းသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က အနည်းငယ် ကွေးလာသည်။

“အမလေး ကိုက်တယ်၊ ကိုက်တယ်”

“ ”

“ဟဲ့ . . . ၊ ရဲဝင်း . . . အား . . . ဒုက္ခပါပဲ။ ငါ့ကို ဘာကောင်လဲ မသိဘူး။ ကျောမှာ ကျောဘက်မှာ”

ကြည်ပြာသည် ကျွန်တော့်အနား စွေခနဲ တိုးကပ်လာသည်။

“လုပ်ပါဦး ရဲဝင်းရဲ့။ ကိုက်တယ်ဟ၊ ဘာကောင်လဲ မသိဘူး ကျောမှာ”

“အေး အေးပါဟ။ နင် ဟိုဘက်ကိုလှည့်လေ ဘာကောင်လဲ”

“မသိဘူး။ ကြည့်စမ်းပါဆို။ နင်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ လုပ်ပါ . . .

ဟော . . . အား . . . ”

တွန့်လိမ် ကောက်ကွေးနေသော ကြည်ပြာကျောကလေး ကျွန်တော့်ထံ ရောက်လာသည်။ ထိုစဉ် အင်မတန် ကံဆိုးလှသော ပုရွတ်ဆိတ်တစ်ကောင်သည် တီရှုပ်ထဲမှ လည်ကုပ်ပေါ် ပြေးတက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ . . . ပုရွတ်ဆိတ်ဟ၊ ပုရွတ်ဆိတ် သစ်ပင်ပေါ်က

ကျတာလားမသိဘူး။ ဒီမှာ . . . ”

ကျွန်တော် ပုရွတ်ဆိတ်ကို ဖမ်းလိုက်သည်။ “ပေးစမ်း ဘယ်မှာလဲ”

ကြည်ပြာက ကျွန်တော့်လက်ထဲက ပုရွတ်ဆိတ်ကို မုန်းတီးစွာယူပြီး
ဖိချေပစ်လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ မကောင်း။ ကျေးဇူးရှင်တစ်ကောင်တော့ ကြွရှာပြီ။

“အား . . . ကိုက်သေးတယ်ဟ။ ရှာစမ်းပါဦး။ အား တောက်။ အထဲမှာ
အကျ..ကို မလိုက်လေဟ။ ဒုက္ခပါပဲ။ အော် အကျ..ကို မပါဆိုနေမှ နင့်အဘက
ကျောကုန်းထဲက ကိုက်နေတာ”

ကျွန်တော် ကြည်ပြာအကျ..ကို မရဲတရဲ လှန်ရသည်။ မိတ်ဆွေက
ကွေးနေအောင် ကိုက် ထားသည်။ ရင်ထဲမှာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေး၏ ။ ကြည်ပြာ
အတော်နာသွားမှာနော်။

“တွေ့သလား”

“အေး . . . ဒီမှာ တစ်ကောင်ဟ”

“သတ်ပစ်လိုက်”

စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးများစွာဖြင့် ကျွန်တော်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်နိုင်စွာ
လက်များကို ဖိချေ ပစ်လိုက်ရသည်။

“ရှိဦးမယ်ထင်တာပဲ ရှာဦးနော်”

“ဟော ဒီမှာ တစ်ကောင်”

“ငါ့ကို သတင်းပို့မနေနဲ့ သတ်ပစ်လိုက်”

ထိုပုရွတ်ဆိတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် ခါချပစ်လိုက်သည်။
လွတ်ရာကျွတ်ရာ သွားပေတော့။ ကျေးဇူးကမ္ဘာ၊ နှုတ်ကတော့ သေစမ်း
ငါ့ရည်းစားကို ကိုက်တဲ့ကောင်ပေါ့။

“ရှိသေးလား”

“နောက်နှစ်ကောင်တော့ ကျန်ဦးမယ်ဟ”

“ဘာ”

ဗုဒ္ဓေါ၊ ကျွန်တော် စကားပြော မှားသွားခဲ့သည်။ “ခုနက ကောင်ကို ဖမ်းတုန်းက နှစ်ကောင်တွေ့တယ်ဟ”

“ရှာဟာ တော်ကြာ ကိုက်နေဦးမယ်”

“အေးပါဟ”

ကမ္ဘာကျော် ပန်းပုဆရာကြီးရီဒင် သူပန်းပုများကို ထုလုပ်ပြီးသည့်အခါ ဝမ်းသာကြည်နူး ပီတိဖြစ်မှုထက် သာလွန်စွာ ကျွန်တော် ကြည်ပြာကျောကလေးကို ပွတ်သပ်ခဲ့ရသည်။ ပုရွတ်ဆိတ် ကိုက်သဖြင့် နီရဲသွားသော ကျောကလေးကို တုံ့တွေး ဆွတ်ပေးခဲ့ရသည်။ ကြည်ပြာ၏ လည်ကုပ်အစပ်မှ ဆံပင်များအောက်တွင် နတ်ဒေဝတာတစ်ပါး၏ စိတ်ကူးအတိုင်း ပေါက်ရောက် နေခဲ့သော မွေးညင်းကလေး များကို အသေအချာ ကြည့်ခွင့်ရခဲ့သည်။ နောက်ထပ် ကျေးဇူးရှင် နှစ်ကောင်ကို မတွေ့ရတော့။ ဘယ်သို့ လွတ်မြောက်သွားသည် မသိတော့။ သို့သော် ကြည်ပြာသည် ကျွန်တော့်ရင်ခွင်ထဲမှာ လဲကျလျက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်က နဖူးကို နူးညံ့စွာ နမ်း သည့်အခါ ကြည်ပြာက မျက်ဝန်းများကို မှေးမှိတ်ပေးသည်။ ကြည်ပြာ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျွန်တော့် နှုတ်ခမ်းများ မကျရောက်မီ ဖြတ်သန်းရသော လေထုသည် တုန်ရင်နေသည်ဟု ကျွန်တော် ထင် သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အတိတ်ကြီးတိတ်သွားကာ ထိုတိတ်ဆိတ်မှု၏ နေရာအနံ့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အရာဝတ္ထုများသည် သူတို့၏ အဓိပ္ပာယ်မှ စွန့်ခွာလာကြကာ ကျွန်တော်တို့၏ မသိစိတ်အ တွင်းသို့ ညှို့ခံထားရသည့် သတ္တဝါများကဲ့သို့ တစ်ခုချင်းတန်းစီဝင်လာကြလေသည်။ သို့သော် အနမ်းသည် ဘာမှမဟုတ်။ မနမ်းရသေးခင် ဆန်းပြားမှု လျှို့ဝှက်မှုများ ပျောက်ဆုံးရာ လွင်ပြင် သာဖြစ်သည်။ အနမ်းသည် ဘာမှမဟုတ်။ မိမိ၏ ပင့်သက်နွေးနွေး အဖျားစွန်းများ မိမိမျက်နှာသို့

ပြန်လည်ထိတွေ့မှု။ အနမ်းသည် ဘာမှမဟုတ်။ မျက်စိမှိတ်ထားသော
အမှောင်ထုနှစ်ခု၏ နူးညံ့ လိုမှုကို လက်ခံ အသိအမှတ်ပြုသည့် အမှတ်တရစိတ် . . ။
အနမ်းသည် . . ။ ။

*